

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 287

De moord in de Hotelkamer.

22½ Cents
45 Centimes

en drongen door de bijna geheel vernielde deur de kelder binnen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

De Moord in de Hotelkamer.

HOOFDSTUK I.

De Diamanten-Commissionair.

De nachttrein, welke passagiers van Dover en van over het Kanaal naar de hoofdstad van Engeland had overgebracht, liep met donderend geraas het Victoria-station binnen.

De portiers werden opengeworpen en de trein liep in een ommezien leeg.

Alle reizigers waren blijkbaar gehaast na de vermoedende reis een nachtverblijf op te zoeken.

De kruiers liepen bedrijvig heen en weer en gedurende eenige oogenblikken was het groote station vol leven en drukte.

Maar spoedig waren allen de breede steenen trap afgedaald, die naar den uitgang voert.

Onder de reizigers bevond zich een kleine man, zeer zwart, met een haviksneus en doordringende oogen, die een vrij zwaar valies torste.

Hij had reeds verscheidene kruiers afgewezen, die hem een hulp kwamen aanbieden, ofschoon het duidelijk was, dat het dragen van het valies hem tamelijk vermoede.

Op straat aangekomen zag hij eenige oogenblikken om zich heen, stak toen naar den anderen kant over en riep daar een van de daar staande cabs aan en gaf den koetsier het adres van het Crampton-hotel in Ludgate-Hill op.

Hij stapte in, klemde het valies dicht tegen zich aan als vreesde hij het te verliezen, en daarop reed de cab weg.

Het was nog tamelijk druk op straat en vooral op

de groote verkeerswegen krioelde het nog van motorbussen, handsom's, automobielen en rijtuigen van allerlei aard, ofschoon het reeds na twee uur liep.

Eindelijk hield de cab stil voor het Crampton-hotel.

De reizigers stapte uit, betaalde den koetsier, wenkte met een ongeduldige beweging den kellner weg, die hem van zijn valies wilde ontlasten en trad de vestibule binnen waar hij zich aanstonds begaf naar de loge van de sleutelbewaarster, een nog jong, maar zwaar gepoederd meisje, dat daar voor haar groote registers troonde.

Hij nam even zijn hoed af, wierp een achterdochtigen blik om zich heen, boog zich naar het meisje over, en zeide op zachten toon:

— Ik ben Crowley, Irwin Crowley uit Johannesburg. Gij hebt zeker mijn telegram ontvangen, waarin ik mijn kamer bestelde voor hedennacht?

— Ja, mijnheer Crowley, zeide het meisje, terwijl zij haastig in haar register bladerde, en tegelijkertijd op den tast achter zich greep om een sleutel van het kolosale sleutelbord te nemen.

Zij draaide het register om, schoof het den nieuw aangekomene toe, en zeide:

— Zoudt gij hier even uw naam willen zetten?

Crowley plaatste zijn naam, vulde als stad van herkomst Amsterdam in, en schoof het register weder naar het jonge meisje toe.

— Waar is de kamer? vroeg hij.

— Op de derde verdieping, mijnheer — het is een

mooie hoekkamer, gij zult er wel tevreden over zijn.

— Zijn er veel reizigers?

— Het geheele hotel is zoo goed als bezet! Gij moet niet vergeten, dat wij midden in het reisseizoen zijn.

De reiziger bromde iets voor zich heen en vervolgde toen wat luider:

— Ik moet morgenochtend om 8 uur gewekt worden. Om 9 uur komen er eenige heeren, die mij moeten spreken. Zij heeten Ives en Lipman. Gij kunt hen dadelijk bij mij laten.

— Ik zal het onthouden, mijnheer. Wenscht gij op uw kamer te dejeuneeren?

— Ja, ik verlaat mijn kamer niet voor die heeren er geweest zijn.

Intusschen stond een der nachtkellners geduldig te wachten terwijl hij telkens een blik wierp op het valies, dat Crowley droeg.

Toen deze zich naar de lift wendde, en de kellner de hand naar het valies uitstak, zeide de reiziger op ongeduldigen toon:

— Laat maar kellner — ik zal het zelf wel dragen.

— Zooals gij wilt, mijnheer, zeide de kellner beleefd en met een licht schouderophalen.

De lift voerde hen beiden snel naar de 3de verdieping waar de kellner den reiziger voorging naar een kamer op welker deur het cijfer 13 geschilderd was.

Een oogenblik stond Crowley stil naar het cijfer te staren.

Het was alsof hij aarzelde, maar toen lachte hij voor zich heen, en bromde zachtjes:

— Wat een onzin! De deur is stevig, er zullen van binnen wel grendels opzitten — en ik heb toch ook nog een goede revolver bij mij.

De kellner had de deur reeds geopend, en den schakelaar van het electriche licht omgedraaid.

Hij liep naar de vensters toe, om de gordijnen neer te laten, maar Crowley hield hem met een gebaar tegen en zeide:

— Een oogenblikje! Ik wilde wel even zien, hoe het met het balkon staat!

Het balkon bevond zich juist op den hoek van het hotel en was vrij groot, en voorzien van een steenen balustrade.

Crowley trok de beide deuren open, trad op het balkon, boog zich over de leuning om naar beneden te zien, wendde daarop den blik naar rechts, naar links en naar boven, en ging met een tevreden brommend geluid het vertrek weder binnen.

Hij sloot de beide deuren zorgvuldig en zeide:

— Nu kunt ge uw gang gaan.

Hij zette het valies, hetwelk hij nog geen oogenblik had losgelaten, op het bed neder, en wachtte tot de kellner gereed was, met een hand in zijn zak en terwijl hij met de andere zachtjes op het valies trommelde.

De kellner had nu alle gordijnen neergelaten en maakte zich gereed om heen te gaan.

Op den drempel wendde hij zich nog eens om, en vroeg:

— Wenscht mijnheer niet te soupeeren?

— Neen, ik heb in den trein wat gegeten, en ik ben nu te vermoeid om aan iets anders dan slapen te denken.

— Dan wensch ik mijnheer een goede nachtrust toe!

— Dank je, kellner.

De zwart gerokte heer verwijderde zich en sloot de deur.

Crowley trad er aanstonds op toe en schoof er de beide zware grendels voor, waarna hij den sleutel in het slot omdraaide.

Hij trok langzaam zijn overjas uit, bleef een oogenblik in gedachte staan, ging naar het venster, sloeg het gordijn ter zijde om nog een blik op de helder verlichte straat te werpen en trad vervolgens op het valies toe.

Hij haalde een kleinen sleutel te voorschijn, waarmede hij het ingewikkelde slot opende, maakte de riemen los, tilde vervolgens het valies op tafel, en dompelde er de hand in, om er een aantal zorgvuldig dichtgebonden pakjes uit te nemen.

Hij maakte de touwtjes los, die een van deze pakjes dichthielden, wikkelde het witte papier van een eenvoudig kartonnen doosje en nam er den deksel af.

In het doosje lagen een twintigtal in fijn vloeigewikkelde voorwerpjes.

Hij nam er een op, en deed er het vloeigewikkelde af.

Op zijn hand lag een zeer fraai geslepen diamant van de grootte van een erwt.

Hij bekeek den kostbaren steen eenige oogenblikken met groote aandacht, terwijl zijn lippen onverstaanbare woorden prevelden, en zijn oogen schitterden.

Hij wikkelde den steen weder in het vloeigewikkelde en bezichtigde nu achtereenvolgens alle andere diamanten, die zich in het doosje bevonden.

Nadat hij dit weder zorgvuldig gesloten en in het papier gedraaid had, hetwelk er zich omheen had bevonden, onderzocht hij op dezelfde wijze den inhoud

van de tien andere pakjes, welke hij uit het valies had genomen.

Nadat hij alles weder had weggeborgen, het valies had gesloten en onder zijn bed had geschoven slaakte hij een zucht van verlichting, wreef zich de handen en begon zich toen langzaam te ontkleeden.

Een kwartier later had hij zich te bed begeven en lag de kamer in diepe duisternis gehuld.

Intusschen was de kelner weder de trap afgedaald en op de sleutelbewaarster togetreden, die juist een geweldigen geeuw achter haar hand trachtte te verbergen, wat haar slechts ten halve gelukte.

— Onze diamanten-commissionair is onder dak, Miss Daisy! zeide hij lachend.

Hij heeft zich geen oogenblik van zijn valies gescheiden!

— Ik geloof het graag, James, zeide de jonge dame. Ik heb hooren zeggen, dat men de waarde van de geslepen diamanten, welke hij uit Amsterdam heeft meegebracht, op bijna driehonderdduizend pond sterling schat!

— Wel verbazend! riep de kelner uit. Dan wil ik het ook wel gelooven, dat hij zich zoo angstvallig aan zijn tasch vastklampt! Wat komt hij hier eigenlijk doen?

— Hij is een diamant-handelaar uit Johannesburg,

en reist veel voor verschillende firma's. Hij is reeds maanden geleden met een groote zending ongeslepen diamanten uit Afrika naar Amsterdam gegaan, om ze daar te laten slijpen, en nu ze gereed zijn heeft hij ze hierheen overgebracht, en nu worden ze geloof ik morgenochtend overgenomen door twee heeren, die namens het Syndicaat van juweelenhandelaars optreden.

— Maar is het niet zeer gevaarlijk, om met zoo'n massa juweelen te reizen?

— Ik zou het tenminste niet willen doen, antwoordde miss Daisy lachend. Het zou mij een weinig te verantwoordelijk zijn.

Op dat oogenblik traden twee reizigers de vestibule binnen, dië even rond zagen, en toen naar de loge van de sleutelbewaarster toetraden.

De grootste der beide mannen vroeg kortaf:

— Gij hebt mijn telegram ontvangen?

— Hoe is uw naam, mijnheer?

— Stephens uit Manchester. Dit is mijn vriend Wynn, uit dezelfde stad. Wij hebben vanochtend telefonisch een kamer besteld.

Het jonge meisje raadpleegde even haar register en zeide toen:

— Het is in orde, mijnheer! James, wijs den heeren hun kamers!

HOOFDSTUK II.

De moord.

Het was omstreeks 8 uur in den morgen van den volgende dag.

Reeds liepen de kellners bedrijvig heen en weder van de groote eetzaal naar de keuken, trap op, trap af, naar de badkamers en naar de groote conversatie-zaal teneinde er de soezen van de meubels te nemen.

Om over achten kwam James de trap op naar de derde verdieping.

Hij neuriede zachtjes een wijsje, en was blijkbaar zeer in zijn humeur.

De jeugdige Daisy was den vorigen avond zeer vriendelijk tegen hem geweest, en dat had hem blijkbaar in een rooskleurige stemming gebracht.

Hij danste meer dan hij liep de gang af, en hield stil voor de deur, waarop het cijfer dertien geschilderd was.

Hij klopte op het paneel en wachtte even, ongeduldig om verder te gaan.

Daar hij geen antwoord kreeg, klopte hij nogmaals, nu een weinig harder.

Binnen bleef alles stil.

James klopte nogmaals, nu met behulp van zijn vuist en riep tegelijkertijd:

— Mijnheer, u moet opstaan! Het is al bijna kwart over achten.

Geen antwoord.

— Heer in den hemel, wat slaapt die man vast! bromde James ongeduldig voor zich heen. Dat komt er van als men 's avonds voor het naar bed gaan niet behoorlijk soupeert.

Hij haalde zijn sleutel te voorschijn, en tikte er hard mee op het paneel van de deur.

Doch geen enkel geluid liet zich hooren.

— Zou hij misschien reeds op zijn, en in de badkamer zijn? mompelde James voor zich heen, ondanks zichzelf aangegrepen door een zekere ongerustheid, waarvan hij zich den aard niet kon begrijpen.

Hij stak snel de gang over, en klopte op de deur van de badkamer, die bij logeerkamer no. 13 behoorde.

Daar niemand antwoord gaf, draaide hij voorzichtig de kruk van de deur om.

Er was niemand in de badkamer.....

Nu werkelijk ongerust keerde James op zijn schreden terug, tot hij weer voor de deur stond, waarop het cijfer 13 te lezen stond.

Hij schopte nu tegen het hout, tot zijn voeten hem pijn deden, beukte met beide vuisten op het paneel en nu kwamen er op het gerucht van alle kanten kellners toelopen.

— Wat is er te doen, James? Waarom sta je als een gek op die deur te hameren? vroeg een zijner collega's.

— Waarom? Omdat ik geen gehoor krijg! Ik had No. 13 om acht uur moeten wekken. Het is nu al tien minuten voor half negen en ik krijg geen antwoord op mijn kloppen!

— Is hij misschien in de badkamer?

— Daar heb ik al gekeken — hij is er niet!

Eén oogenblik heerschte er stilzwijgen — het was alsof iedereen een voorgevoel had van iets vreeslijks! James was de eerste die weder een besluit nam.

Hij greep de kruk van de deur, en riep:

— Wij moeten naar binnen — wie weet ligt hij wel in een flauwte.

Maar de deur week niet — blijkbaar zaten de grensdeels er van binnen nog op.

— Nu, ik moet zeggen, dat mij dat oplucht! riep een van de kellners. Het bewijst in ieder geval, dat er niets met hem gebeurd kan zijn, want niemand heeft de kamer kunnen binnentreden — tenzij hij daar nog zou zijn!

James had zich gebukt, en trachtte nu een blik door het sleutelgat te werpen.

— De sleutel steekt op het slot! zeide hij. Wat zullen we toch doen?

— Het slot laten opensteken!

— Dat helpt immers niet, ezel! De knippen zijn er voorgeschoven! riep een kamermeisje uit, dat met trillende lippen en doodsbleek gelaat voor de gesloten deur stond.

— Dan moet er een paneel uitgezaagd worden! riep een der kellners. Maar dat kunnen wij niet op eigen gezag doen — laten wij den gérant waarschuwen, maar een paar moeten hier blijven.

Reeds was James weggesneld.

In de reusachtige vestibule trof hij juist den gérant aan, die op weg was naar de groote gemeenschappelijke eetzaal.

In enkele woorden deelde hij den gérant mede, wat hem wedervaren was, en nog voor hij was uitgesproken, snelde de gérant de loge van den portier binnen, waar een kist men timmermansgereedschap stond en begaf zich met de lift, door James vergezeld naar de derde verdieping.

De kellners en kamermeisjes weken schuw op zij, toen de gérant kwam aanstappen en den bak neder zette.

Hij klopte zelf nog eenige malen op de deur, luisterde aandachtig, en nam toen met een vastberaden gebaar boor en zaag uit den bak, teneinde het paneel uit te zagen.

Hij was geen deskundige en het werk vorderde slechts langzaam.

Maar toch had hij na een kwartier een vrij groot gat in het paneel gezaagd, waardoor hij den arm kon steken, teneinde de twee knippen terug te trekken en den sleutel in het slot om te draaien.

De deur ging open....

Nieuwsgierig drongen enkelen naar binnen, maar met een kreet van afgrijzen bleven zij als aan den grond genageld staan.

Een vreeselijk schouwspel trof hun ontzette blikken. Irwin Crowley lag in zijn bed — dood.

Het dek was gedeeltelijk teruggeslagen, en de lakens waren letterlijk doortrokken van bloed, hetwelk uit een gapende wonde was gestroomd, in de linker borst.

Een groote dolk stak tot aan het gevest in het lichaam.

De beide vuisten waren krampachtig gebald, het wasbleek gelaat een weinig achterover gebogen, de beide oogen wijd geopend en met glazigen blik op de zoldering gevestigd.

Gedurende eenige minuten, die wel een eeuwigheid schenen, bleven de weinige die hadden durven binnentreden als uit marmer gehouwen staan.

De gérant was de eerste die weder tot zichzelf kwam.

Zijn stem had een heeschen klank, toen hij zich tot James wendde, die met doodsbleek gelaat achter hem stond en zeide:

— Telefooneer aanstonds om de politie en naar dokter Watt.

Terwijl James wegsnelde, ging de gérant het vertrek verder in.

Het balkonraam stond open, en dicht daarbij, op den vloer, lag het valies hetwelk Crowley den vorigen avond had medegebracht.

Het was geopend en de inhoud was geheel doorwoeld.

Snel bukte de gérant zich, en onderzocht het valies.

— Een roofmoord dus! stamelde hij schor. Een laaghartige roofmoord!

Hij richtte zich op, en zeide tot de kellners en kamermeisjes, die bleek en bevend op de gang samendrongen:

— Gaat nu maar heen — en geen woord over dit vreeselijke voorval! hoort ge. Niet voor de politie hier is geweest!

Stom en verschrikt stoven de bedienden uiteen.

De gérant sloot de kamerdeur af met den sleutel, dien hij binnen uit het slot had genomen, en wendde zich naar de lift.

Deze kwam juist naar boven, het hek ging open, en er traden twee heeren uit de lift, door een kellner vooraf gegaan.

— Dit zijn de heeren Ives en Lipman, mijnheer! zoo wendde de kellner zich in het voorbijgaan tot den gérant. Zij wenschen mijnheer Crowley te spreken.

— Maar weet je dan nog niet, man.....? begon de gérant, terwijl hij de lippen op elkaar beet, om zich vervolgens tot de beide bezoekers te wenden.

Hij kende de beide Londensche juweelenhandelaars zeer goed van uiterlijk, en zijn stem beefde toen hij zeide:

— Hadt gij een afspraak met mijnheer Crowley, heeren?

— Ja zeker, antwoordde Ives verwonderd. Wij zijn een weinig voor onzen tijd, maar dat zal er wel niet op aankomen, hopen wij! Wij hebben het zeer druk en wenschen de zaak spoedig te regelen.

— Gij kunt met mijnheer Crowley niets meer regelen, hernam de gérant op somberen toon. Hij is in den afge-

loopen nacht vermoord en zijn diamanten zijn gestolen.

De beide diamanthandelaren deinsden achteruit, alsof zij een slag in het gelaat hadden ontvangen.

— Wat zegt gij daar? vroeg Lipman op doffen toon. Dat is afschuwelijk! Kunnen wij hem niet even zien? Het klinkt ons ongelooflijk in de ooren!

— Een oogenblik wil ik u bij hem laten, heeren, maar ik verzoek u het kort te maken, want aanstonds zal de politie wel verschijnen.

Haastig begaven de drie mannen zich naar het vertrek op welks deur het noodlottig getal geschilderd was, en de gérant opende de deur.

Aarzelend traden zij met ontbloot hoofd op het lijk toe, keken toen zwijgend het vertrek rond, vestigden hun blikken op het geplunderde valies, en daarna op de open balkondeur, en bogen toen zwijgend het hoofd.

— Hebt gij eenig besef wie de daders kunnen zijn? vroeg Lipman eindelijk.

— Niet het minste, mijnheer! antwoordde de gérant. Alleen durf ik wel als vaststaand aan te nemen, dat de moordenaars niet van buiten zijn gekomen, maar zich in het hotel moeten hebben bevonden.

— Waarom denkt gij dat?

— Omdat wij de gangdeur op slot en met de beide grendels gesloten hebben gevonden. Een andere toegang naar deze kamers is er niet, en daar het balkonraam openstond, is het zoo goed als zeker, dat de moordenaar — misschien zijn het er wel twee of meer geweest — door dat raam is binnengedrongen. En daar hij onmogelijk van den beganen grond naar boven kan zijn geklommen, zonder dat men het zag, zoo moet hij uit een ander raam zijn geklommen, en dus binnenshuis zijn geweest.

— Uw redeneering is zeer juist, mijnheer! zeide Ives. Maar verondersteld, dat de moordenaar zich van een ander raam naar dit balkon heeft laten zakken, zou men hem dan toch niet hebben gezien?

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk. De straat is niet breed, de verdiepingen zijn daarentegen zeer hoog, en als de misdaad in het holste van den nacht is gepleegd, en de moordenaar heeft gewacht, tot alles buiten stil was en hij geen schreden van politieagenten hoorde, dan kan hij het zeer goed gewaagd hebben zich uit een hooger gelegen venster te laten zakken.

— Gij hebt dit zeker aanstonds onderzocht?

— Nog niet, mijnheer! Ik wil u wel bekennen, dat dit vreeselijk geval mij ten zeerste heeft aangegrepen. Ik heb om de politie en den dokter laten telefooneren,

ofschoon ik zeer goed begrijp, dat hier geen hulp meer kan baten, en verder bemoei ik er mij liefst zoo weinig mogelijk mede.

— Hoeveel bedroeg de waarde van de diamanten welke de vermoorde bij zich had? vroeg Lipman.

— Ik weet het niet nauwkeurig, mijnheer, antwoordde de gérant. Het moet echter zeer veel zijn geweest — zooiets van 300.000 pond Sterling. Wist gij het zelf niet?

— Tenminste niet op een paar duizend pond na, antwoordde Ives. Nu, wij hebben hier nu helaas niets meer te doen en zouden u slechts in den weg loopen. Wij hopen spoedig te vernemen, dat de politie er in geslaagd is, den moordenaar van den ongelukkigen Crowley op te sporen!

De beide diamanthandelaars verlieten het vertrek, juist toen eenige detectives en chercheurs wilden binnentreden.

De gérant wendde zich dadelijk tot de politieambten en bekommerde zich verder niet om de twee bezoekers, die om zulk een tragische reden onverrichter zake weder moesten vertrekken.

Toen Ives en Lipman ongeveer tien minuten vertrokken waren, werd de gérant, die met de detectives sprak

in de kamer waar de moord was gepleegd, aan de telefoon geroepen.

Er hing zulk een toestel op iedere verdieping, dicht bij de trappen.

De gérant nam de telefoon van den haak, en deed de gewone vraag:

— Met wie?

— Met Scotland Yard! Zijn de heeren Ives en Lipman reeds bij u geweest?

— Ja zeker! Waarom vraagt gij dat? Zij zijn zoo even heengegaan!

— Dat is zeer jammer, mijnheer, want die beide mannen waren bedriegers! De heeren Ives en Lipman zitten op dit oogenblik op hun bureau, en hebben ons zooeven medegedeeld, dat zij overvallen zijn door twee brutale gouddieven, die hun uiterlijk hebben aangenomen en in hun plaats zich naar uw hotel hebben begeven.

De gérant wankelde achteruit, alsof hij een slag op het hoofd had gekregen en het toestel gleed uit zijn vingers.

Dit was ook werkelijk teveel opeens!

HOOFDSTUK III.

Een ingewikkelde zaak.

Wie waren de beide mannen, die zich op zulk een stoutmoedige wijze in het Crampton-hotel hadden weten binnen te dringen, met een doel dat maar al te duidelijk was?

Niemand anders dan John Raffles, de lang gezochte Groote Onbekende en zijn trouwe vriend Charly Brand!

Zoodra de beide mannen het hotel weder verlaten hadden riepen zij een huurauto aan, en lieten zich naar de Regent-Street brengen.

Op den hoek van de Mall lieten zij de auto stilhouden en stapten uit.

Zij vervolgden snel hun weg te voet, en gingen ten slotte een zeer stille zijstraat in, waarvan een kant geheel was ingenomen door den blinden muur van een fabrieksgebouw, en de andere voor het grootste gedeelte door den muur van een tuin, die behoorde bij

een fraai heerenhuis.

Zonder door iemand te zijn opgemerkt, traden de beide vrienden deze tuinpoort binnen, welke Charly Brand zorgvuldig achter zich sloot.

Zij gingen den tuin door, en betraden het huis aan de achterzijde.

Zonder zich op te houden, gingen zij regelrecht door naar hun slaapkamer, en legden daar hun vermomming af.

Een kwartier later zaten zij tegenover elkander, ieder in een gemakkelijken stoel, in de groote tuinkamer.

Nadat zij elkander eenigen tijd zwijgend hadden aangezien begon Raffles:

— Ons avontuur had op verschillende wijzen kunnen eindigen, maar ik erken, geen oogenblik te hebben voorzien, dat dit het einde had kunnen zijn!

— Het is een vreeselijk einde, Edward!

— De moord moet gepleegd zijn door iemand, die evengoed als wij op de hoogte waren van de samenkomst van Crowley met Ives en Lipman in het hotel — en dat kunnen onmogelijk veel personen zijn geweest, want meestal plegen lieden die zulke ontzaggelijke sommen verhandelden dit niet aan de groote klok te hangen. Het was meer door toeval, dat wij zelf er achter zijn gekomen.

— En wat hadden wij alles prachtig berekend, Edward! Wij hadden de val zoo mooi opgezet! Wij hebben Ives en Lipman een uur voor de afspraak netjes in hun woning opgesloten, en hun plaats ingenomen! Het was alles zoo eenvoudig, en de coup had moeten gelukken als..... de Dood hier niet tusschenbeiden was gekomen!

— Het had moeten lukken, zeide Raffles hoofdknikkend. Die Crowley had natuurlijk niets betekend tegenover ons beiden, en wij hadden ons met zijn diamanten kunnen verwijderen en uit de voeten kunnen zijn, voor hij gelegenheid zou hebben gehad, het hotelpersoneel te waarschuwen. Er bleef ons dus ook niets anders over, dan maar spoedig heen te gaan, toen et op zulk een ontzettende wijze een streep door onze rekening werd gehaald.

— Ik moet je zeggen, dat ik volstrekt niet begrijp, hoe die afschuwelijke misdaad eigenlijk had kunnen plaats vinden!

— Ik geloof dat het minder ingewikkeld is, dan je denkt. De moordenaars — want ik denk wel, dat ze met hun beiden zijn geweest — hebben zich van een balkon boven dat van de kamer van Crowley laten zakken, en zijn door het raam binnengeklommen.

— Maar dat moet de ongelukkige man toch hebben gehoord, zei Charly.

— De bandieten moeten er natuurlijk op gerekend hebben, dat Crowley een zeer lichten slaap had, en zij zullen dus wel zoo verstandig zijn geweest, alvorens zij binnentraden, een of ander bedwelmend gas door een gat in de deurpost, of onder de kieren van de beide deuren door in de kamer te brengen. Ik ben er bijna zeker van, dat Crowley zonder te ontwaken van den slaap in den dood is overgegaan, een worsteling heeft er blijkbaar niet plaats gehad, dat kon je duidelijk zien aan de wijze, waarop de lakens lagen, en de manier waarop het lichaam in het bed lag uitgestrekt! Zijn Noodlot heeft hem in zijn slaap achterhaald.

— Maar hoe zouden de moordenaars dan weer naar boven zijn gekomen, nadat zij de daad gepleegd hadden?

— Ik denk, dat zij een knoopentouw of een touwladder hebben gebruikt. In ieder geval zullen zij wel een handlanger gehad hebben in het hoekvertrek op de vierde verdieping.

— Die moet er dan vrij lang van tevoren gewoond hebben — en hoe kan hij van tevoren hebben geweten, dat Crowley het nummer 13 zou krijgen?

— Dat was vrij gemakkelijk te voorzien, mijn jongen! Het hotel was geheel bezet op een paar eenvoudige, slechte kamers na, welke een diamant-commissionair zeker niet zou kunnen gebruiken. Bovendien zou geen enkele reiziger het nummer 13 nemen als er een ander te krijgen was. Met vrij groote zekerheid kon de bewoner van dat hoekvertrek op de vierde verdieping berekenen, dat Crowley kamer no. 13 zou krijgen. En als dat niet geval was, dan konden zij wel andere middelen bedenken om in dat vertrek te komen. Wie zegt trouwens, dat zij onder het hotel-personeel geen medeplichtigen gehad hebben, die er voor gezorgd hebben, dat de diamant-commissionair juist kamer 13 en geen andere kreeg?

Eenigen tijd bleef er stilzwijgen heerschen in het vertrek.

Raffles was opgestaan, en liep met zijn handen op zijn rug langzaam op en neer.

Toen bleef hij voor Charly staan en zeide op vasten toon:

— Wij moesten de moordenaars trachten te ontdekken, Charly. Ten eerste omdat 't mij ontspanning zal geven, ten tweede wijl het misschien mogelijk zou zijn, hun de gestolen diamanten afhandig te maken — niet om zelf te behouden, ditmaal, want je weet dat ik er afkeerig van ben, het geld van een doode aan te raken, maar om het aan de rechthebbenden terug te geven.

— Dat zal lang niet gemakkelijk zijn, Edward! zeide Charly. Wij hebben zoo mogelijk nog minder houvast dan de politie.

— Misschien wat minder houvast, maar wat meer hersens, Charly! antwoordde Raffles kalm. Ik erken dat onze politie beschikt over eenige knappe koppen, maar men kan hen met den vinger aanwijzen, en ik geloof niet, dat er op dit oogenblik vrij zijn. Daar is ten eerste de zaak met Gravin Portsmouth, die op zoo zonderlinge wijze den dood heeft gevonden, daar is de moord op den hertog van Polenbrook en daar hebben wij tenslotte den juweelendiefstal uit het slaapvertrek van een hofdame van onze koningin. Daar hebben de knappe koppen de handen aan vol, en voor deze zaak zullen er niet veel meer gemist kunnen worden.

— Maar als wij zelf een onderzoek willen instellen Edward, dan kunnen wij niet wachten tot de politie eenig resultaat heeft bereikt.

— Dat is zoo, Charly. Trouwens, als zij dat resultaat bereikt heeft, zou het voor ons natuurlijk te laat zijn om te beginnen. Ik kom niet graag als mosterd na den maaltijd — en het liefst zou ik de politie voor zijn.

— Hoe denk je dat wel aan te leggen?

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar begon weder peinzend op en neer te loopen.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op zooals zijn gewoonte was, wanneer hem plotseling iets was ingevalen, een zeide:

— Wij zijn Fransche detectives, die hier vertrouwen om een studie te maken van het Londensche politiestelsel, en de methodes van onderzoek. Ik meen dat reeds meer te hebben toegepast en dat met het grootste succes, want onze goede vriend Baxter, de hoofdinspecteur van politie, is er toen prachtig ingeloopt.

— Als hij dat maar niet vergeten is, Edward!

— De zaak zelve zal hij zich nog wel herinneren, naar ik vrees, maar tegen de zoogenaamde Fransche detectives kan hij onmogelijk achterdocht hebben gekoesterd.

Hij trad snel op Charly toe, en trok hem bij den kraag van zijn jas overeind.

— Maak wat voort, want ik voel mij van werklust gloeien! Ik geloof dat het een zeer belangwekkende zaak is, en ik gevoel bepaald behoefte, mij weer eens op het oorlogspad te begeven en de rol van detective te vervullen — al ben ik daar misschien niet juist de aangewezen persoon voor.

Raffles was er niet de man naar, om te treuzelen met een eenmaal opgevat plan.

En zoo geschiedde het dat de beide vrienden reeds tien minuten later, opnieuw voor de groote spiegels in hun slaapkamer gezeten waren, bezig met hun nieuwe vermomming.

Nog geen half uur later waren zij gereed, en toen zij zichzelve in den grooten spiegel bekeken, mochten zij zichzelf herkennen, dat er op hun uiterlijk niets te zeggen viel.

Het zwarte haar, kort geknipt, de eenigszins gebruinte tint, de zwarte borstelige wenkbrauwen, de elegante, maar eenvoudige kleeding, de wijze zelfs waarop zij liepen, stempelden hen aanstonds tot bewoners van het schoone Frankrijk, en wel meer speciaal tot Parijzenaars.

— Zouden wij zoo niet voor een ontdekking behoeven te vreezen? vroeg Raffles met een accent, dat dadelijk den Franschman verried.

— Als zij dat doen, dan zijn zij knapper, dan waarvoor ik hen houd, antwoordde Charly met een minachtend lachje.

De kleederen, welke zij hadden afgelegd, evenals de doozen met gelaatsverf en pruiken werden weder zorgvuldig weggeborgen in het geheime vak, dat zich in een der wanden bevond, en daarop begaf Raffles zich naar zijn werkvertrek, waar hij uit een lade van zijn schrijftafel, kunstig verborgen, eenige voortreffelijk nagemaakte legitimatiepapieren nam benevens eenige brieven van aanbeveling, die getuigden van Charly's vindingrijkheid, en zijn kennis van de Fransche taal.

De beide vrienden waren nu gereed voor hun onderneming en begaven zich dadelijk op weg.

Nadat zij de stille zijstraat weder verlaten hadden, riepen zij in de Regentstreet een huurauto aan, en bevalen den chauffeur hen naar Scotland Yard te rijden.

Daar vonden zij alles in rep en roer, en nauwelijks was er een agent te vinden, die hen te woord wilde staan.

Maar ten slotte kon Raffles toch zijn wensch kenbaar maken, om aanstonds bij den heer Baxter te worden toegelaten.

Deze gewichtige politiebeambte bevond zich in een allesbehalve benijdenswaardigen toestand.

De Londensche pers had hem in de laatste weken opnieuw menige bittere pil te slikken gegeven, en zijn humeur was er niet op verbeterd door de jongste misdaden, waarnaar zijn beste mannen thans onderzoek deden.

In het eerst dacht hij er dan ook sterk over, de beide Fransche bezoekers eenvoudig de deur te laten wijzen, maar bij nader inzien bedacht hij, dat het toch niet aanging, twee politiebeambten eener bevriende natie zonder eigenlijke reden weg te zenden.

Ook vleiide het hem een weinig, dat zij juist hem schenen te willen spreken.

De agent, die hun bezoek had aangekondigd, had gezegd, dat de beide Parijsche detectives „er grooten prijs op zouden stellen” met den heer Phileas Baxter persoonlijk te spreken, „daar zij zich „op de hoogte wilden stellen van zijn werkwijze”.

Nu bestond de werkwijze van den heer Baxter hierin,

dat hij zijn uniformjas uittrok, een dikke en lange sigaar opstak, in zijn stoel ging zitten, en zijn voeten op zijn bureau legde, maar dit zou hij natuurlijk zelf nimmer hebben toegegeven.

Hij gaf dus den agent last, de twee Franschen bij hem toe te laten en eenige oogenblikken later stonden Raffles en Charly tegenover den „Geweldige”, die aanstonds begonnen was met dreunende stappen en met de handen tot vuisten op den rug gebald, met gebogen hoofd op en neer te loopen, in de houding van een Napoleon Bonaparte, aan den vooravond van den grooten veldslag.

De twee vrienden bevonden zich tegenover een man van meer dan gewone lengte, breed geschouderd, en met een rood opgezet gelaat, omlijst door een rosblonden baard, waaraan door den eigenaar blijkbaar de grootste zorg werd besteed.

Hij kon ongeveer 45 jaar zijn, wellicht iets ouder, maar zijn kruin vertoonde reeds een groote kale plek, welke hij zoo goed als het ging trachtte te verbergen onder de schrandere verdeelde haren.

Hij was niet alleen in het vertrek.

In een hoek zat zijn secretaris, een klein dor mannetje met een vossengezicht, Marholm geheeten, die, ofschoon hij herhaaldelijk met hem twistte, in vele dingen zijn rechterhand kon worden genoemd.

Baxter scheen zoodanig in zijn gedachten verdiept te zijn, dat er een luidruchtige „hm” van Raffles noodig was, om hem uit zijn overpeinzingen wakker te schrikken.

— Ik vraag u verschooning, mijne heeren, zeide Baxter, terwijl hij zich naar zijn beide bezoekers owendde. Ik had u niet aanstonds hooren binnenkomen, daar een vraagstuk van het grootste gewicht mijn gedachten bezig houdt. Neem plaats wat ik u verzoeken mag, en zeg mij de reden van uw komst!

De beide vrienden gingen zitten op twee stoelen die voor het groote schrijfbureau geplaatst waren, en daarop begon Raffles in tamelijk vloeiend Engelsch maar met een sterk Fransch accent:

— Mijn naam is Jean Dubois, mijnheer Baxter, en deze heer is mijn medewerker, Pierre Leblanc. Wij behooren tot de Parijsche Sureté en wij stellen er grooten prijs op, op de hoogte te geraken van de werkwijze der Londensche politie, die terecht over de geheele wereld beroemd is, wegens haar scherpzinnigheid en haar bekwaamheid — hetgeen ook niet anders te verwachten is, waar zij op zulk een voortreffelijke wijze wordt geleid.

Het gelaat van Phileas Baxter glom — iets dergelijks was hem in lang niet gezegd, en het stelde hem weder schadeloos voor vele, min of meer bedekte steken, welke hij van de Londensche journalisten had moeten verduren.

— Ik ben blij, mijnheer Dubois, dat gij zoo gunstig over de Engelsche politie denkt, zeide hij. En waarmede kan ik u van dienst zijn?

— Het is zeer eenvoudig, mijnheer Baxter — dergelijk zal hier wel een of andere lastige zaak in behandeling zijn, en daarbij zouden wij zeer gaarne medewerken, om aldus van nabij de methodes van uw detectives te kunnen gadeslaan, een zware diefstal of inbraak, maar nog liever een opzienbarende moord. Ik ben zeker, dat gij ons met iets dergelijks wel van dienst kunt zijn!

Het gelaat van Baxter verhelderde, en hij riep op bijna jovialen toon uit:

— Maar ik heb juist iets prachtigs voor u! Ik heb een prima moordzaak voor u in petto, werkelijk iets buitengewoons — een eerste-klasse moord, heeren, zoo als gij ze zelfs in Parijs weinig zult aantreffen!

En bij deze woorden kuste de hoofdinspecteur van politie zijn vingertoppen als een delicatess-winkelier, die een fijn roomkaasje, of een bos slier-asperges aanbeveelt.

Hij wendde zich tot Marholm, die rustig in zijn hoekje was blijven zitten, en nu en dan een steelschen blik op de beide Franschen wierp, en zeide:

— Wat dunkt je, Marholm — wij kunnen ze toch de zaak van het Crampton-hotel wel mededeelen?

— Ik zie niet in, wat er tegen kan zijn, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm schouderophalend. Ten eerste zult ge de zaak vanavond in geuren en kleuren in de bladen vinden staan en ten tweede zijn de heeren om zoo te zeggen collega's al zijn het dan Franschen, en zij zullen u zeker niet in de wielen rijden.

— Integendeel, riep Charly vol geestdrift uit. Wij willen niets liever dan u naar onze beste krachten helpen! Natuurlijk wanneer gij het ons veroorlooft.

Baxter strekte zich behagelijk uit, deed een langen haal aan zijn reusachtige sigaar, rolde haar van den eenen mondhoek naar den anderen, en zeide toen:

— Er is in den afgelopen nacht, in een onzer groote hotels, het Cramptonhotel, in Ludgate Hill, dat gij misschien wel eens hebt hooren noemen, een moord gepleegd, waarvan een diamant-handelaar, zekere Irwin Crowley, het slachtoffer is geworden.

— Daarbij is ook zeker geroofd? vroeg Raffles.

— Voor een bedrag van 800.000 pond sterling, mijnheer Dubois! riep Baxter uit met een zegevierenden klank in zijn stem, alsof de grootte van dit cijfer hem zelf in de oogen van den vreemdeling zou kunnen verheffen.

— Eenig spoor van de misdadigers? vroeg Raffles.

— Tot dusverre niet het minste — maar ik heb u nog niet alles verteld! Het is een zeer bijzondere quaestie, mijnheer Dubois! Gij moet weten, dat die Crowley voor hedenmorgen om negen uur een afspraak had met twee hier ter stede zeer bekende juweelen-handelaars, Ives en Lipman geheeten. Toen die beide heeren kwamen, was de misdaad reeds ontdekt. Crowley was met behulp van een vlijmscherpen dolk letterlijk aan zijn bed gespietst. Hij moet binnen enkele minuten zijn doodgebloed. De beide diamanthandelaren moesten dus onverrichter zake weder vertrekken. Welnu, zij konden daar nauwelijks tien minuten geleden zijn heengegaan, of wij werden hier opgebeld — door wie denkt gij wel?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, mijnheer Baxter! antwoordde Raffles verbouwereerd.

— Door de echte Ives en Lipman! De twee anderen waren nagemaakten! De handelaren waren in hun woning overvallen, door lieden die zich voordeden als boodschappers van Crowley, die hen bonden en een prop in den mond stopten, en vervolgens met weergalooze vlugheid hun uiterlijk zoodanig veranderden, dat zij als twee droppels water op hun slachtoffers geleken. Slechts door een gelukkig toeval konden de beide heeren zich bevrijden — en als zij dat tien minuten eerder hadden kunnen doen, zouden wij zeker die twee schobbejakken in handen hebben gekregen. En weet gij wat ik denk, mijnheer Dubois?

— Ik weet het niet, mijnheer Baxter, maar het zal ongetwijfeld in de hoogste mate belangwekkend zijn, antwoordde Raffles hoffelijk.

— Dank u voor uw goede meening! Ik denk dat die nagemaakte Ives en Lipman de moordenaars waren.

Raffles liet zich achterover in zijn stoel vallen, en oogenblik zijn rol vergetend en te verbluft om iets te zeggen.

Wat Charly betreft, hij keek den hoofdinspecteur met glazige oogen aan, alsof hij een speling der natuur voor zich zag.

Een oogenblik genoot Baxter van wat hij als zijn zegepraal beschouwde, en hij merkte er niets van dat Marholm in zijn hoekje zachtjes zat te grinniken.

Maar Raffles had zich spoedig weder hersteld, en vroeg nu, met dezelfde gladde hoffelijkheid:

— Als ik u wel heb begrepen, dan zijn die beide gewaande diamanthandelaren gekomen nadat de misdaad ontdekt was?

— Juist mijnheer Dubois!

— Is het hier te lande dan gewoonte, dat moordenaars na het plegen van hun misdaad, zich bij hun slachtoffer laten aandienen, om hem een bezoek te brengen?

Nu was het de beurt van Baxter, om zich achterover in zijn stoel te laten vallen, en Raffles met open mond aan te kijken.

Hij stak de sigaar tusschen de lippen, deed er een diepen haal aan, die zijn bolle wangen liet invallen, nam het voorwerp weder uit zijn mond, blies een ontzaglijke rookwolk uit en fronste de wenkbrauwen.

— Ik wil niet zeggen dat het een gewoonte is, mijnheer Dubois — maar in sommige gevallen komt het voor! En ik zou wel eens willen weten, als die twee lieden dan niet de moordenaars geweest zijn — wie het dan wel waren?

Baxter scheen deze opmerking zoo afdoende te vinden, dat hij de beide armen over de borst kruiste en zijn beide bezoekers met zijn waterblauwe oogen vragend en als in afwachting aanzag, juist als een man die volkomen overtuigd is, dat men hem onmogelijk zou kunnen tegenspreken.

— Ja mijnheer Baxter, op die vraag valt zeker niet zoo gemakkelijk te antwoorden, zeide Charly op gewichtigen toon. Als die twee het niet geweest zijn — dan zijn het natuurlijk anderen geweest, terwijl, als wij aannemen, dat het anderen waren, de kans zeer groot is, dat die twee het niet geweest zijn. Ik moet u er echter op opmerkzaam maken, dat zich nog een derde geval kan hebben voorgedaan, dat noch anderen, noch zij het gedaan hebben!

Baxter nam langzaam zijn sigaar uit den mond, en keek Charly verwonderd aan.

— Hoe meent gij dat mijnheer Leblanc. Ik geloof toch dat er in uw taal een spreekwoord is, dat zegt, dat een deur open of dicht moet zijn? Dus — als de twee gewaande diamanthandelaren het niet geweest zijn, dan waren het anderen.

— En ik herhaal, mijnheer Baxter, dat er wel eens geen anderen geweest kunnen zijn, in het kort — mijnheer Crowley kan wel zelfmoord hebben gepleegd.

— Zelfmoord? herhaalde Baxter mompelend. Wat duivel — ja wel zeker. Maar hoe drommel ben ik daar ook niet op gekomen? Zelfmoorden zijn aan de orde van den dag! Ik zal dadelijk eens onderzoeken.

Maar een krakende stem uit den hoek deed hem eensklaps ophouden.

— Ik denk dat mijnheer Crowley zelfmoord heeft gepleegd, omdat zijn juweelen ter waarde van 800.000 pond van zelf uit zijn valies zijn gewandeld, merkte Marholm op. Dat zal hem zoo hebben aangegrepen, dat hij het aardsche bestaan vaarwel heeft willen zeggen.

Baxter wierp Marholm een giftigen blik toe en bromde iets in zich zelf, dat niemand verstond.

Hij trommelde zenuwachtig met een groot vouwbeen op het tafelblad en zeide eindelijk:

— Mijnheer Marholm — uw oordeel werd op dit oogenblik niet gevraagd. Ik wil er u echter opmerkzaam op maken, dat de zelfmoord zeer goed kan hebben plaats gegrepen voor den diefstal! Wie zegt ons, dat er niemand is geweest, die het levenlooze lichaam heeft gevonden en toen op de gedachte is gekomen, zich meester te maken van de diamanten?

— Wel, mijnheer, ik spreek het niet tegen, liet de sleepende stem van Marholm zich hooren. Alleen zou ik dan wel eens willen weten, hoe die persoon de kamer is binnengekomen. En als u mij dat heeft uitgelegd, dan zou ik wel gaarne vernemen of er meer voorbeelden van bekend zijn, dat iemand zichzelf van kant kan maken door zich een dolk zoo diep in de borst te stooten, dat die tot aan het gevest in het lichaam verdwijnt!

— Het kan wel zijn, dat de zelfmoordenaar zich in een toestand van groote opwinding bevond, gaf Baxter brommend te kennen. En hij is misschien een zeer krachtig man geweest.

— Alles goed en wel, mijnheer Baxter, maar de gangdeur was met grendels en de sleutels gesloten! hernam Marholm, die zich niet spoedig gewonnen wilde geven.

— Welnu wat zou dat? Als er een moord heeft plaats gehad, dan geldt dat bezwaar toch evenzeer? riep Baxter zegevierend uit. Wij hebben reeds aangenomen, dat men door het balkonvenster is binnengedrongen, en dat kan evenzeer gebeurd zijn door moordenaars, als — als ...— Als door personen, die daar maar zoo eens toevallig wilden binnegaan, vulde Marholm den zin aan.

Bijna was er een woedende uitbarsting van Baxter op deze woorden gevolgd, Raffles voorkwam hem.

— Wij moesten ons niet verder ophouden met vermoedens, mijnheer, maar zouden er verstandiger aan doen, als wij de zaak ter plaatse onderzochten. Ik moet echter opmerken, dat de lezing, als zouden er zoo maar toevallig personen door een balkonvenster een vertrek binnen treden, aanstonds terzijde moet worden gelaten. Als men zulk een zonderlingen weg kiest en de deur negeert, dan doet men dat natuurlijk met opzet, zeer goed wetende wat men in het vertrek in kwestie zal vinden. En de mannen die daar zijn binnengedrongen, konden natuurlijk onmogelijk van te voren weten, dat zij daar een zelfmoordenaar zouden aantreffen.

Baxter dacht blijkbaar ingespannen na, en kauwde druk op zijn sigaar.

Toen sprak hij:

— Ik geloof dat gij gelijk hebt, mijnheer Dubois. Men kan dat alles op de plek van de misdaad het beste bespieden.

— Daartoe kwam ik juist hier, mijnheer Baxter. Ik wilde uw verlof vragen, om van de kwestie een studie te maken, zooals ik u zooeven reeds zeide, en wie weet valt het ons nog mogelijk, de Londensche politie daarbij de behulpzame hand te bieden.

Baxter had reeds een formulier uit de lade van zijn schrijftafel genomen en begon dit nu met zijn groote onregelmatige hand in te vullen.

Daarop stak hij het Raffles toe, en zeide met een breed glimlach op zijn bol gelaat:

— Dit kleine stukje papier, mijnheer Dubois, zal u overal toegang verleen. Mijn naam staat er onder en daarvoor blijft geen enkele deur gesloten!

Raffles vouwde het kostbare documentje op en stak het in zijn zak.

De twee vrienden stonden op en maakten een beleefde buiging voor den hoofdcommissaris van politie.

— Mocht het toeval ons inderdaad gunstig zijn, mijnheer Baxter, begon Raffles weder, mochten wij inderdaad iets ontdekken, dan zullen wij ons natuurlijk haasten, u daarvan in kennis te stellen. En nu begeven wij ons spoedig naar het Crampton-hotel, teneinde aanstonds aan het werk te gaan. Kom mijnheer Leblanc.

Nog een buiging, met echt Fransche hoffelijkheid gemaakt, en de twee manen verlieten het vertrek en vervolgden het groote hoofdbureau van politie.

HOOFDSTUK IV.

Het onderzoek ter plaatse.

Verheugd over den goeden afloop van hun bezoek aan den machtigen politie-ambtenaar stapten Charly en Raffles in de huurauto, welke hen naar het hoofdbureau had gebracht.

De chauffeur kreeg zijn orders en de auto snelde door de drukste gedeelte van Londen naar Ludgate Hill.

Bij het Crampton-hotel aangekomen, stuurde Raffles de auto weg, daar hij haar voorloopig niet meer zou noodig hebben.

— Wij zullen eerst eens om het hotel heenloopen, Charly, begon Raffles.

De twee mannen liepen langzaam aan de overzijde van de straat met de blikken gevestigd op den voorgevel van het groote hotel.

Zoo bereikten zij den hoek waar zich de noodlottige kamer bevond.

— Daar is het geweest, mompelde Raffles, terwijl hij op het hoekvertrek op de derde verdieping wees.

— Ik geloof dat er op dit oogenblik menschen zijn, ik zie gestalten bewegen, merkte Charly op.

— Ik denk dat er nog altijd detectives of politieagenten zijn.

— Zou de moordenaar zich van de vierde verdieping hebben laten zakken?

— Of van de vijfde, Charly. Dat is natuurlijk niet zeker.

— Maar dan kan de keus dunkt mij niet moeilijk zijn — dan heeft de politie niet anders te doen dan de bewoners van die twee kamers te arresteeren.

— Zeg dat niet, mijn jongen! Zooals je ziet, loopen de balkons op de vierde zoowel als op de vijfde verdieping over een groote lengte door, met inbegrip van het hoekbalkon. De moordenaars kunnen dus zeer goed een kamer bewoond hebben, voor aan de straat op de vierde of de vijfde verdieping, want vandaar konden zij den hoek vrij gemakkelijk bereiken. En nu zullen wij maar eens binnen gaan.

Zij keerden op hun schreden terug en traden de groote hal binnen.

Er heerschte daar een groote drukte van vertrekkende reizigers, want velen hadden aanstands hun koffers gepakt, toen het bericht van de vreeselijke misdaad ruchtbaar was geworden.

Niet dan met eenige moeite slaagde Raffles er in, den portier terzijde te nemen en den man de reden van zijn komst mede te deelen.

Deze waarschuwde de gérant en eenige oogenblikken later stonden Raffles en Charly tegenover hem in zijn persoonlijk spreekvertrek.

Raffles liet zijn legitimatie zien, en legde den zenuwachtigen gérant zijn plannen bloot.

Deze hoorde hem met gefronste wenkbrauwen aan, en zeide toen hij had uitgesproken:

— Ik heb er natuurlijk niets op tegen, mijne heeren, dat gij hier op uw beurt een onderzoek instelt, maar zonder iets tekort te doen aan uwe bekwaamheden, moet ik u er toch opmerkzaam op maken, dat de Londensche politie reeds nu in grooten twijfel verkeert, of zij er wel in zal slagen, den dader, of de daders van dezen afschuwlijken moord in handen te krijgen.

— Zij heeft dus volstrekt geen spoor kunnen vinden?

— Volstrekt niet, mijne heeren! Wel is er ernstige verdenking gerezen tegen een paar reizigers, die gisteren gekomen zijn en die vanmorgen vroeg vertrokken waren, zonder zelfs te hebben ontbeten, maar zij hebben geen enkel spoor achter gelaten, ik herhaal het u.

— Misschien zijn wij wel gelukkiger, mijnheer, merkte Charly glimlachend op. Wij zijn een weinig specialiteit in hotel-moorden, weet gij?

— Nu, ik mag van harte gaarne lijden dat gij zult slagen, mijne heeren! riep de gérant uit. Niet alleen terwille van de bestraffing van den misdadiger maar ook voor den naam van ons hotel! Een dergelijk voorval berokkent ons natuurlijk onberekenbare schade, dat kunt gij u wel voorstellen!

Raffles knikte even bevestigend en vroeg toen:

— Kwam mijnheer Crowley wel eens meer hier?

— Hij is nooit hier geweest. Het was voor de eerste maal, dat wij hem hier zagen. Hij is een Zuid-Afrikaander, en hij komt zelden persoonlijk naar Engeland.

— Was het bekend, dat hij een zeer groote waarde diamanten meevoerde?

— Slechts aan mij, en aan de juffrouw die de sleutels bewaart.

— Heeft zij daar niet over gesproken?

— Dat heeft zij helaas wel! mijnheer Dubois.

— Tegen wien?

— Tegen den kellner, die in de hall aanwezig was, en die het valies van Crowley wilde dragen, waartegen deze zich verzette.

— Die kellner is natuurlijk reeds verhoord?

— Natuurlijk, mijnheer. Maar zijn onschuld staat onomstootelijk vast. Hij zelf was de man, die Crowley hedenochtend zou wekken!

— Dat beteekent niet veel op zichzelf! kwam Raffles glimlachend.

— Maar hij kan het niet gedaan hebben, mijnheer! Hij is extern kellner en hij kwam hier pas om half acht. Men heeft nauwkeurig nagegaan, dat hij den geheelen nacht thuis is geweest.

— Dan is het wat anders! kwam Raffles kortaf. Trouwens, ik geloof niet, dat iemand die geen beroeps-misdadiger is, zoo maar binnen enkele uren zulk een plan zou kunnen beramen en ten uitvoer brengen. Waar zou hij in het holste van den nacht b.v. een touwladder yandaan hebben gehaald of een knoopentouw?

— Geloofst gij dan dat dat gebruikt is, mijnheer Dubois?

— Dat kan niet anders. Men kan zich desnoods langs een gewoon touw laten zakken, maar het is, als men geen zeer bekwaam gymnast is, heel moeilijk om er weer in te klimmen. Met een knoopentouw of een touwladder gaat dat veel gemakkelijker.

Even heerschte er stilte in het vertrek.

Toen vroeg Charly, die aandachtig geluisterd had:

— Heeft men alle reizigers, die wilden vertrekken, zoo ongehinderd laten gaan?

— Niet dan nadat zij streng ondervraagd waren, mijnheer. Het waren overigens voor het meerendeel habitué's, wier namen een zeer goeden klank hebben en voor wie ik volkomen durf instaan. Hun adressen zijn trouwens bekend, en niets belet de politie om een nader onderzoek in te stellen. Ik acht het echter volkomen buitengesloten, dat een van de reizigers, die thans vertrokken zijn, iets met de zaak uitstaande heeft.

— Maar ik heb zooeven hooren zeggen, dat er verdenking rustte op twee reizigers die laat in den avond gekomen zijn, en zeer vroeg weder vertrokken? Is er van hen niets haders bekend?

— Niets. Zij waren mij volkomen onbekend, evenals aan alle kellners.

— Gij wist dus volstrekt niet, vanwaar zij kwamen?

— Neen, mijnheer.

— Welke namen hebben zij opgegeven?

— Namen zooals er in Engeland duizenden zijn — ja tienduizenden — Brown en Williams.

— Ja, die namen kunnen evengoed gefingeerd zijn geweest als niet, zeide Raffles schouderophalend. Had den zij geen reden opgegeven voor hun vroeg vertrek?

— Zij zeiden, dat zij met een zeer vroegen trein naar Schotland moesten vertrekken.

— Is dat geverifieerd? vroeg Charly.

— Ja, de detectives hebben onmiddellijk onderzoek gedaan in het Waterloostation, maar daar kon men hen al niet veel wijzer maken, want de vroegtrein naar Schotland is altijd zeer vol, en men kan aan de loketten natuurlijk niet steeds de gezichten van al die reizigers onthouden.

— Hebt gij die reizigers zelf gezien?

— Ik niet, maar wel de kellner, van wien ik u zooeven sprak, en miss Daisy, de sleuteljuffrouw.

Raffles en Charly stonden tegelijkertijd op.

— Dan willen wij u voorloopig niet langer ophouden, mijnheer, zeide de eerste. Wij zullen dan maar eerst naar miss Daisy gaan en ons licht bij haar trachten op te steken. Apropos, is het lijk van den vermoorde al naar het lijkenhuis vervoerd?

— Wij verwachten ieder oogenblik de auto.

— Dan zal ik mij moeten haasten. Gaat ge mee, Leblanc.

De twee gewaande detectives verlieten het vertrek van den gérant, staken de vestibule over en klampten aanstonds Miss Daisy aan, die zeer bleek, en blijkbaar uiterst zenuwachtig was.

Raffles nam zijn hoed af en begon:

— Verschoon mij, Miss, wij zijn Fransche detectives, die verlof hebben gekregen onderzoek te doen in de vreeselijke zaak, die hier hedennacht heeft plaats gehad. Misschien wilt gij ons wel van dienst zijn, door ons een kleine beschrijving te geven van de beide reizigers, die hier gisteravond gezamenlijk kwamen, en reeds voor het ontbijt weder zijn verdwenen.

Het jonge meisje wreef zenuwachtig de handen over elkander en het scheelde weinig of zij was in tranen uitgebarsten.

— Zal men mij dan nooit met rust laten? Moet ik nog altijd van die afschuwelijke misdaad hooren? Ik weet het niet meer — ik heb vreeselijke hoofdpijn — ik kan het mij niet goed herinneren.

— Doe dan om onzentwille uw best eens Miss? zeide Raffles met zijn vleidendste stem.

Miss Daisy wreef eenige malen met de kleine hand

over het voorhoofd en zeide toen blijkbaar met moeite, terwijl zij de oogen sloot:

— De een was blijkbaar een hoofd grooter dan de andere. Zij waren in het zwart gekleed — tenminste met zwarte overjassen aan. De grootste had een slapen vilthoed, de kleinste een bolhoed op. Zij hadden niets dan een klein valies bij zich.....

— Maar hun gelaatstrekken — herinnert gij u daar iets van? vroeg Charly vol spanning.

Miss Daisy scheen met inspanning haar geheugen te raadplegen en antwoordde toen:

— De grootste had een eenigszins geel gelaat, en donkere, wat schuins geplaatste oogen. Hij had een grooten neus, vrij sterk gebogen en borstelige wenkbrauwen — en meer weet ik niet!

— Ook niet welke kleur zijn oogen hadden? vroeg Charly.

— Ik weet alleen dat zij donker waren, mijnheer, antwoordde Miss Daisy.

— Wij danken u voor uw persoonsbeschrijving, Miss, hernam Raffles. Misschien komt zij ons wel te stade. En zeg ons nu eens, op welk uur die beide reizigers hier kwamen?

— Om bij eenen, mijnheer.

— En wanneer moeten zij vertrokken zijn?

— Omstreeks 6 uur.

— Maar zij hebben toch hun rekening wel voldaan?

— Ja, aan den Ober-kellner.

— Vroeg die niet of de beide heeren niet wilden ontbijten?

— Ja, maar zij antwoordden, dat zij zich verlaat hadden en wel in den trein wat zouden gebruiken.

— Welke kamers hebben zij gehad?

— Zij hadden slechts een kamer met twee bedden, mijnheer, op de vierde verdieping.

— Voor aan de straat?

— Ja, No. 72.

— De gérant zeide mij zoeven, dat gij afwist van het kolossale vermogen, dat mijnheer Crowley aan diamanten bij zich droeg. Is dat zoo?

Nu verschenen er werkelijk tranen in de oogen van Miss Daisy, en haar stem beefde toen zij antwoordde:

— Ja, mijnheer! En God weet, welk een ellende die wetenschap mij al heeft opgeleverd! Wie kan zeggen, of de ellendige moordenaars niet door mij op het spoor zijn gebracht!

— Dat geloof ik haast niet, Miss, zeide Raffles op kalmeoorenden toon. Ik ben er zeker van dat de moor-

denaars reeds veel eerder kennis droegen van het feit dat Crowley diamanten bij zich had.

— O, mocht dat waar zijn! riep Miss Daisy uit. Gij neemt mij een pak van het hart!

— Maar zeg mij eens, Miss, hoe gij zelf tot die wetenschap zijt gekomen?

— De gérant heeft het mij in vertrouwen medegedeeld.

— En hoe wist hij het?

— Mijnheer Crowley had hem een briefje geschreven, waarin hij verzocht om een rustige, zooveel mogelijk afgezonderde kamer. Hij informeerde ook naar een safe omdat hij een zeer groot aantal diamanten bij zich had.

— Dat is dan opgehelderd, Miss, hernam Raffles op vriendelijken toon. Wij willen u niet langer ophouden, en zullen nu eens het vertrek van den moord onderzoeken.

— Welk nummer was het?

— No. 13, mijnheer. Zal ik u een kellner meegeven?

— Neen, Miss, dat hoeft niet. We zullen het zelf wel vinden!

De beide mannen wierpen de sleuteljuffrouw een vriendelijken blik toe, en namen in de lift plaats, die juist naar boven zou vertrekken.

Op de gang van de derde verdieping, liep een agent van politie op en neer, aan wien zij hun machtiging moesten vertoonen, alvorens te worden binnengelaten.

In het vertrek dat zulk een noodlottig nummer droeg, bevonden zich op, dat oogenblik een rechercheur en een gerechtelijk geneesheer, die bezig was aan het opmaken van zijn rapport.

De detective keek een weinig vreemd op, toen hij de beide hem onbekende mannen zag binnentreden, maar een blik op het door Baxter ingevulde formulier deed hem aanstonds de gewaande Franschen hoffelijk tegemoet treden. Gij wenscht zeker de zaak van nabij te volgen? vroeg de detective, Bowman geheetten.

— Dat willen wij inderdaad, mijnheer, en gij zoudt er ons een groot genoeg mee doen, als ge ons in staat wilde stellen, zelf ook ons deductie-vermogen hier eens toe te passen.

— Gaat gerust uw gang, heeren, en als gij slaagt, een spoor van den moordenaar terug te vinden, dan zal ik geen oogenblik aarzelen, u mijn compliment te maken, want ik moet naar waarheid verklaren, dat het aan mijn Londensche collega's en aan mij tot dusverre nog niet gelukt is, terwijl ik er maar al te zeer voor vrees, dat het ons niet gelukken zal ook.

— Er is dus volstrekt geen spoor gevonden? Niet het minste?

De detective haalde de schouders op.

— Zij moeten om te beginnen met gummi-handschoenen hebben gewerkt, want wij hebben geen enkelen vingerafdruk gevonden — op een paar na, en wij betwijfelen, of die wel van de moordenaars zijn.

— Welke reden hebt gij voor dien twijfel?

— Zij bevinden zich bij het slot van de deur, en daar hadden de moordenaars niets te maken van het oogenblik af, dat zij door het venster naar binnen zijn gedrongen en langs denzelfden weg weer zijn vertrokken.

— Voor die opvatting valt wel iets te zeggen, zeide Raffles langzaam, terwijl zijn oogen door het vertrek dwaalden.

HOOFDSTUK V.

Een viervoetige helper.

Op het bed lag een vorm uitgestrekt, die met een wit laken overdekt was.

Raffles trad er op toe, en sloeg behoedzaam het laken terug.

Daar lag het lichaam uitgestrekt van Irwin Crowley.

Het moordwapen was uit de wonde getrokken.

Het gelaat had een kalme uitdrukking, en het was duidelijk, dat het slachtoffer in den slaap overvallen moest zijn.

Raffles keek een oogenblik in de marmerbleeke trekken, en wendde zich toen tot den geneesheer met de vraag:

— Geloofst gij, dat deze man een zwaren doodstrijd heeft gehad, dokter?

— In het geheel niet, mijnheer. De dood moet bijna onmiddellijk zijn ingetreden, want het hart is geraakt. De stoot moet met zeer groote kracht zijn toegebracht door een sterk en gespierd man. Hier hebt gij het wapen!

Hij nam een dolk met zeer smallen en spitsen kling van den schoorsteenmantel en stak hem Raffles toe.

Deze bekeek den dolk met groote aandacht, en met het oog van een kenner van wapens.

De kling was ongeveer twee decimeter lang en had een vierhoekige doorsnede.

Hij was vlijmscherp geslepen en van het allerbeste staal vervaardigd.

Het gevest was van ivoor, en geribd, teneinde meer steun te bieden aan de handpalm die het omvatte.

De stootplaat was klein, en bestond uit een koperen slang, die zichzelf in den staart beet, en in den vorm van een 8 gekronkeld was.

Het was een fraai wapen, en waarschijnlijk van Japanschen oorsprong.

— Deze dolk stak bijna tot het gevest in de borst van den vermoorde en gij zult dus zelf wel begrijpen, met hoeveel verwoede kracht de stoot moet zijn toegebracht! begon de geneesheer weder.

Raffles legde zonder te spreken het wapen weder op zijn plaats.

Hij bedekte zijn oogen met de vingers van de linkerhand, terwijl hij den elleboog in de kom van de andere hand steunde, zooals hij steeds placht te doen, als hij ingespannen zijn geheugen raadpleegde.

Toen hief hij het hoofd op, en Charly zag hem zachtjes de lippen bewegen en iets prevelen, als iemand die in zichzelf spreekt.

Daarop liep hij langzaam naar het raam van het hoekbalkon, en opende en sloot het eenige malen.

Hij wendde zich nu naar Bowman om, met de deuren nog in beide handen, en vroeg:

— Veronderstel eens, dat gij in dit vertrek zoudt slapen, mijnheer — gelooft gij dan het geluid van deze deuren, als zij geopend worden, u zou wekken?

— Als het snel zou gebeuren — dan zeker! — De hengsels lijken mij wat verroest en daar de deuren een weinig klemmen, maken zij een knarsend geluid, dat

mij zeker zou doen ontwaken, ofschoon ik moet bekenen, dat mijn slaap vrij licht is.

— Nu zullen wij eens zien, wat er gebeurt, als wij trachten de deuren zeer langzaam te openen! hernam Raffles.

Hij ging op het balkon staan, sloot zelf de deuren, door de hand door de uitgesneden ruit te steken, drukte vervolgens opnieuw de spanjolet zeer langzaam neder en trachtte nu langzaam de deuren open te duwen.

Dit bleek echter onmogelijk te zijn, want het hout was, waarschijnlijk door de langdurige regens van den laatsten tijd zoodanig uitgezet, dat de deuren klemden en niet dan na een krachtige poging met een ruk te openen waren.

Een sterk schurend geluid deed zich hooren — en toen stond Raffles weder in het vertrek.

— Nu ik geloof niet, dat een slaper, tenzij hij dooddelijk vermoeid is en ook het afvuren van een kanon niet zou hooren, niet zou wakker worden van dit geluid! riep Charly uit.

— Dat meen ik ook, hernam Raffles die bij het balkon was blijven staan en nu de deuren zorgvuldig onderzocht.

— Maar de moordenaars moeten dan toch van te voren geweten hebben dat deze balkondeuren zoo moeilijk opengingen en zoo kraakten, mijnheer Dubois! riep Bowman uit.

— Ongetwijfeld! beaamde Raffles, voortgaande met zijn onderzoek. En daarom ben ik er ook zeker van, dat zij hier in het hotel medeplichtigen moeten hebben gehad. Ik bedoel, dat hier van te voren personen hebben gelogeerd, die als het ware de komst der moordenaars, hun geheele optreden hebben voorbereid.

— Zij konden echter niet van te voren weten, dat men Crowley juist deze kamer zou geven! ging de detective voort.

— Toegestemd — maar zij konden wél weten, dat, als er in dit hotel één paar balkondeuren stroef open ging, er veel kans bestond, dat het met de anderen even zoo zou zijn. Maar stil eens — hier doe ik een kleine ontdekking, die ons duidelijk kan maken, waarom het er niet veel toedeed, of de deuren bij het openen een weinig geraas maken.

Charly was nieuwsgierig naderbij getreden.

— Wat is er dan? vroeg hij, terwijl hij zich bukte, om de deurpost nauwkeuriger te bekijken.

— Er is een klein gaatje in het hout dicht bij het slot gedraaid, dat naderhand met een weinig stopverf weer

is dicht gemaakt! Het doel daarvan is dunkt mij duidelijk — de moordenaars hebben een of ander stikgas in de kamer geblazen, waardoor hun slachtoffer bewusteloos werd gemaakt, daarop hebben zij op hun gemak de ruit kunnen uitsnijden, de spanjolet terugtrekken en de deur openduwen.

— Maar mijnheer Dubois, als de ongelukkige Crowley toch reeds bewusteloos was — waarom hebben zij hem dan vermoord? Zij konden dan toch de diamanten eenvoudig hebben meegenomen?

Raffles dacht even na alvorens te antwoorden:

— Er zijn maar twee verklaringen. Misschien zijn zij ongeduldig geweest en hebben het gas niet genoeg laten inwerken, waarop zij, toen hun slachtoffer een beweging maakte, hem aanstonds hebben gedood.

— En de tweede verklaring? vroeg Charly.

— De tweede verklaring is eenvoudig deze, dat de moordenaars gedood hebben — om te dooden! antwoordde Raffles kortaf.

— Deze verklaring is wel vreeselijk, mijnheer Dubois, maar ik moet erkennen, dat zij helaas niet onwaarschijnlijk klinkt, hernam Bowman. Nu heb ik nog slechts één opmerking — het gas moet Crowley dus in den slaap verrast hebben, en hij moet van zijn sluimering aanstonds tot bewusteloosheid zijn overgegaan. Het lijkt is echter met open oogen aangetroffen. Hoe verklaart gij dit?

— Als dat werkelijk zoo is, antwoordde Raffles, dan is mijn eerste lezing denkelijk de waarschijnlijkste, namelijk dat Crowley ontijdig uit zijn bewusteloosheid ontwaakt is, en de oogen heeft opgeslagen. Voor dat hij echter beseftte wat er geschiedde, trof hem de doodelijke dolk — daarop wijst de kalme uitdrukking van het gelaat! En als gij er niets op tegen hebt, collega, zou ik nu gaarne de kamer eens onderzoeken, waar die twee vreemdelingen gelogeerd hebben, benevens het vertrek dat hier juist boven gelegen is.

— Ik ben gaarne tot uw dienst, mijnheer, zeide de detective.

De drie mannen verlieten het vertrek, waar nu de gerechtsgeneesheer en de politieagent alleen achterbleven.

Zij stegen de trap op naar de vierde verdieping, en bereikten het vertrek waar de vreemdelingen gelogeerd hadden, die dienzelfden morgen zoo vroeg waren vertrokken.

Een politieagent hield de wacht voor de deur, maar hij maakte aanstonds plaats voor den detective en zijn metgezellen.

De drie mannen bevonden zich in een goed gemeu-

belde logeerkamer, waarin twee bedden waren geplaatst.

Raffles trad er op toe, bekeek ze even met aandacht, en zeide toen glimlachend:

— De beide bewoners van dit vertrek hebben zeker den indruk willen wekken, dat deze bedden beslapen zijn, maar het is duidelijk te zien, dat dit niet het geval is; de lakens zijn nauwelijks gekreukeld en deze deuken in het hoofdkussen zijn blijkbaar met de vuist gemaakt.

Hij ging vervolgens naar de waschtafel, en wendde zich tot den Londenschen detective met de vraag:

— Weet gij soms of deze waschkommen gebruikt zijn?

— Ja. Zij zijn echter door het personeel reeds weder schoongemaakt, want toen dit geschiedde, had men nog volstrekt geen vermoedens, dat de beide mannen die hier gelogeed hebben, bij de zaak betrokken konden zijn.

— Gij hebt natuurlijk gevraagd of het water bloedsporen vertoonde?

— Dat spreekt van zelf.

— Welnu?

— Het water was zonder enig bloedspoor!

— Dan zijn zij niet weder in deze kamer teruggekeerd na de daad, of zij hebben werkelijk gummi handschoenen gedragen.

Raffles begon het vertrek met de grootste aandacht te onderzoeken, bijgestaan door Charly, maar zij konden volstrekt niets vinden, dat tot eenig spoor had kunnen dienen.

Het was duidelijk, dat de beide vreemdelingen zich niet hadden ontkleed, en dus hadden zij ook niets kunnen verliezen — een sleutel, een zakmes, een boordknoopje, — niets van dien aard.

— Het spijt mij toch, dat men dat waschwater zoo spoedig heeft weggegooid, zeide Raffles halfslud.

— Wat zoudt ge daar dan wel mee gedaan hebben? vroeg Bowman.

— Dat zal ik u zeggen! Ik ken hier iemand, die in het bezit is van een kleinen terrier, op het uiterlijk een heel gewone hond, zooals er hier te Londen tien duizenden te vinden zijn, maar met een neus zoo fijn, als geen enkele andere hond van zijn ras. Ik weet zeker, dat dit dier als ik hem de lucht van het waschwater had kunnen geven, ten slotte wel eenig spoor zou hebben gevonden. Nu, gedane zaken nemen geen keer! Hier valt niets meer te zien — wij zullen nu maar eens naar het hoekvertrek op deze verdieping gaan.

Alle verlieten de kamer weder, liepen de gang ten einde en traden nu een tweede vertrek binnen, dat

volkomen gelijk was aan dat, waar de misdaad had plaats gegrepen.

Raffles liep recht op het balkon toe, en opende de deur.

Hij haalde een loup uit zijn zak, en begon zorgvuldig den steenen rand van het balkon te onderzoeken.

Eindelijk richtte hij zich weder op en zeide:

— Het is zooals ik dacht — men kan duidelijk de plekken zien, waar de twee steunijzers van den touwladder op de steenen leuning hebben gerust. Alles was blijkbaar van te voren goed in gereedheid gemaakt, want deze steunijzers moesten natuurlijk pasklaar worden vervaardigd. Maar dat is waar ook — waar is de man, die deze kamer bewoont? Het is immers duidelijk, dat hij medeplichtige is?

— Er is reeds onderzoek naar gedaan, mijnheer Dubois, antwoordde Bowman. Hier heeft 2 weken lang een man gewoond, die den naam Carvey op gaf, en verklaarde, dat hij agent voor een buitenlandsche firma was.

— Welnu, wat is er met dien man? Waar is hij? vroeg Raffles haastig.

— Hij is hedenmorgen om 8 uur vertrokken.

Raffles beet zich op de lippen en fronste de wenkbrauwen.

— Al weer een mislukking! bromde hij. Maar is hier dan niets achter gelaten? Laat ons eens zien!

Hij keek aandachtig rond en plotseling slaakte hij een kreet!

— Het beddegoed! riep hij uit.

Hij wees op een grijzen zak met rood band afgezet, die in een hoek van het vertrek lag en diende om het beddegoed dat vernieuwd moest worden in te bergen, totdat het personeel het zou halen!

— Dat is meer geluk dan wijsheid, mijnheer Dubois! riep Bowman verheugd uit, want het is gewoonte, dat het beddegoed onmiddellijk nadat een reiziger vertrokken is, wordt weggehaald! Waarschijnlijk heeft men het in de consternatie vergeten!

Raffles luisterde reeds niet meer, maar wendde zich tot Charly en zeide, terwijl hij hem een wenk gaf:

— Mijn waarde Leblanc, doe mij het genoegen en ga eens spoedig met een auto naar het adres van onzen vriend, die de gelukkige eigenaar van Piggy is! Vraag hem het dier te leen, en zeg dat wij er goed voor zullen zorgen.

Charly knikte zwijgend en snelde het vertrek uit.

Twintig minuten verlieten, en toen keerde hij terug met een fraaie fox-terrier aan een riem, die aanstonds

kwispelstaartend en luid blaffend tegen Raffles opsprong.

— Het dier schijnt u goed te kennen, mijnheer Dubois! riep Bowman eenigszins verwonderd uit. Zijt gij dan wel eens meer hier geweest?

— Dat ook, mijnheer Bowman, maar Piggy is nog veel vaker te Parijs geweest! Zijn meester reist veel, en hij neemt het dier steeds mee.

Raffles had reeds den zak met het beslapen beddegoed geopend en er een sloop uitgehaald.

Hij had deze in een krant gewikkeld, haalde haar nu te voorschijn en liet er den hond aan ruiken.

De kleine hond stond een oogenblik zonder dat er een enkele haar op zijn lichaam bewoog, met uitgestrekte beenen, en vooruitgestoken snuitje.

Toen keek hij Raffles aan alsof hij wilde zeggen „nu is het genoeg!” en begon onmiddellijk onrustig door het vertrek te loopen, en aan de deur te krabben!

Raffles had het riempje in de hand genomen, en wendde zich nu tot Bowman met den uitroep:

— Tot ziens, mijnheer Bowman, wij zullen nu eerst eens zien, waarheen dit schrandere dier ons wel zal brengen!

HOOFDSTUK VI.

Een spoor.

Niet zoodra was Piggy op straat aangekomen, of het dier begon, met den neus langs den grond snuffelend, Raffles als het ware voort te trekken, en dwong hem tot een vrij snellen gang.

Raffles liet het dier kalm begaan, daar hij wel wist, dat hij zich volkomen op zijn scherpen neus zou kunnen verlaten.

De tocht ging door een groot aantal straten, en duurde bijna 5 kwartier.

Maar geen oogenblik aarzelde het schrandere dier, slechts twee keeren had het op een straathoek stil gestaan, schijnbaar in beraad, maar dit had slechts enkele seconden geduurd, en aanstonds had het zijn snellen tocht weder voortgezet.

De twee mannen hadden het deftige gedeelte van Londen reeds lang verlaten en bevonden zich nu in het East End.

De hond was zooveel de Belgrave-street ingeslagen en stond nu stil voor een hoog huis, waarvan de buitendeur op dit oogenblik openstond, zooals in deze wijk vaak het geval was.

Zonder te blaffen rukte de hond woedend aan het touw en wilde naar binnen gaan.

Maar nu was een enkel woord van Raffles voldoende om het dier te doen bedaren, en het kwispelstaartend aan zijn voeten te doen liggen.

Nadat zij het nummer van het huis goed in hun geheugen hadden geprent, liepen de beide vrienden eenige meters verder, om krijgsraad te beleggen.

— Zou de kerel thuis zijn? vroeg Charly op zachten toon.

— Daar kun je wel op rekenen, anders zou de hond niet naar binnen hebben willen gaan!

— Maar wat weerhoudt ons dan, om den hond na te gaan en den schobbejak dadelijk te arresteeren?

— Dit kunnen wij niet doen, Charly, omdat wij geen zekerheid hebben! Wij weten niet, of hij alleen zal zijn, dan wel in gezelschap van zijn medeplichtigen. Is dat laatste het geval, dat kunnen wij onmogelijk alleen optreden, om hen te overmeesteren, want je moet niet vergeten, dat wij als Fransche detectives maar niet aanstonds van de revolvers gebruik kunnen maken. Bovendien betwijfel ik sterk, of wij wel het recht zouden hebben, zonder bijstand van de Londensche politie tot een arrestatie over te gaan. Is de man echter alleen, dan zou ik het eerst recht niet doen, want daardoor zou

ik als het ware het spek uit de muizenval weghalen! Als wij zeker weten, dat de man alleen is, en hem voorloopig aan zijn lot over laten, maar hem goed in het oog houden, dan moet hij ons vroeg of laat de twee anderen in handen spelen!

— Maar zouden wij ons tenminste niet kunnen overtuigen, of hij alleen is?

— Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan, mijn jongen. Want als wij ons plan ten uitvoer willen brengen, dan is het vooral noodig, dat wij volstrekt geen argwaan baren. Indien de medeplichtige ook maar een schijn van wantrouwen jegens ons koestert, dan zal hij er zich wel voor wachten, de beide anderen op te zoeken. Trouwens hebben wij niet genoeg aan het feit, dat de hond het spoor heeft gevolgd. Dat heeft volgens de Engelsche wet, terecht dunkt mij, geen bewijskracht! In verband echter met andere bewijzen, wordt er wel degelijk groote waarde aan gehecht. Welnu, het zal onze taak zijn, naar die bewijzen te zoeken!

Juist op dit oogenblik wendde Piggy zich om en keek terwijl hij zachtjes bromde naar een man, die zooeven het huis verlaten had, waarvan de straatdeur open stond, en dat Charly geen oogenblik uit het oog had verloren.

Gelukkig kon Raffles bijtijds den hond op zachten toon een bevel geven, want de terrier stond op het punt zich los te rukken en op den man af te gaan.

Nu vergenoegde hij er zich mede, hem met dreigenden blik aan te kijken.

De man scheen volstrekt geen notitie te nemen van den hond, noch van de twee mannen, die met hun rug naar hem toe waren gaan staan en liep haastig door.

Zoodra hij voorbij was, begon de terrier opnieuw woedend aan den riem te rukken, teneinde den man te volgen.

— Hij is het! fluisterde Raffles. Er valt niet aan te twifelen! Houdt den hond vast, Charly — ik ga hem achterna! Ik moet weten waar hij blijft! Begeef je dadelijk weder naar het Crampton-hotel, en blijf daar wachten, tot ik je telefonisch of telegrafisch bericht heb. Je kunt natuurlijk Bowman wel zeggen, dat wij iets ontdekt hebben, opdat hij zijn maatregelen zal kunnen nemen.

Nog een snellen hoofdknik en daarop begon Raffles de achtervolging van den man, die zooeven het huis verlaten had, terwijl Charly de grootste moeite had, den hond in bedwang te houden, die zich zelf in zijn halsband verwurgde, in zijn pogingen om Raffles te volgen.

Deze had den man spoedig weder ingehaald, en

volgde hem nu onopvallend op een tiental meter afstand.

De vreemdeling, lang en breed geschouderd, volgde de Belgrave-street, bereikte de Commercial-Road en stapte daar op een autobus, die hem tot aan de White Chapel Road bracht.

Raffles had aanstonds zijn voorbeeld gevolgd, maar hij zorgde er voor, zich zooveel mogelijk schuil te houden achter een aantal reizigers, zoodat de ander hem niet in het oog kon krijgen.

Toen begon de achtervolging opnieuw.

De vreemdeling was van het motorvoertuig gestapt en wachtte nu blijkbaar op een onbezette auto.

Raffles had zijn plan aanstonds doorzien, en er voor gezorgd, dat hij zelf bijtijds op zulk een voertuig beslag legde.

Hij wachtte nu kalm tot het wild eveneens een huurauto had weten machtig te worden en gaf toen zijn chauffeur bevel haar te volgen.

De uren waren voortgesnel, zonder dat Raffles het beseft had en zijn maag begon hem te waarschuwen, dat het lunchuur reeds lang voorbij was.

Hij dacht er echter niet aan zijn eetlust te stillen, zoo was hij vervuld van jagers-hartstocht.

Hij leunde voorover en volgde de auto waarin de vreemdeling zat, door de voorruit met de oogen.

De rit ging dwars door de City van Londen, door de Fenchurch Street, de Cannonstreet, de South-Warkbridge over en zoo naar den anderen oever van de Theems.

— Wat drommel, de wijk begint mij hier bekend oore te komen, mompelde Raffles in zichzelf, terwijl hij een vluggen blik wierp op de huizen van de nauwe straat, waardoor hij thans reed. Als ik mij niet sterk vergis, dan zijn wij hier dicht in de buurt van het dievenhol waar de „Bende der Raven” steeds bijeen pleegt te komen, en waar ik mede een paar malen een gevaarlijk, maar dan ook hoogst belangwekkend avontuur heb beleefd! De bende der Raven is de voornaamste onderafdeeling van het genootschap van den Gouden Sleutel. Zou het mogelijk zijn dat professor Nicholson hierachter zit?

De gedachte was als een bliksemstraal in zijn hersens doorgedrongen.

En aanstonds spon hij haar verder uit.

Van de twee vreemdelingen, die slechts zoo kort in het Crampton-hotel hadden vertoefd, was er één zeer groot, met een smal gezicht, een grooten, eenigszins gekromden neus, zwarte wenkbrauwen en donkere oogen.

Welnu, dat was het signalement van professor Nicholson, van den Koning van de Misdaad! Weliswaar had hij groenachtige oogen, maar dit viel bij kunstlicht natuurlijk zeer moeilijk te zien, en onder den rand van zijn hoed, hadden zij zeker zwart geschenen — dus zou hij zelf...? mompelde Raffles voor zich heen. Mijn doodsvijand zou dus zelf deze misdaad gepleegd hebben? Nu, onmogelijk is het niet, want hij heeft reeds verscheidene moorden op zijn geweten, en als de politie er ditmaal werkelijk in slaagt hem te vatten en bewijzen tegen hem te verzamelen — dan wacht hem de strop. Maar kom — daarvan heb ik nog volstrekt geen ander bewijs, dan dat de chauffeur mij thans in die beruchte wijk brengt, waar zich het dievenhol bevindt! Raffles, ik geloof dat het nu zaak is, een weinig voorzichtigheid in acht te nemen.

Juist toen de Groote Onbekende zichzelf op deze wijze vermaand had, stond de auto stil.

Raffles wierp een blik door de voorruit.

Ook de andere auto had gestopt voor de deur van een klein wijnhuis.

— Ja, dat is het! mompelde Raffles met gebalde vuisten. Zou hij daar den chef — zou hij daar professor Nicholson moeten spreken?

De vreemdeling was uitgestapt, had den chauffeur betaald en was het wijnhuis binnengetreden zonder op zij te zien.

En dadelijk reed de auto weg.

— Hij schijnt van zins te zijn hier lang te blijven, bromde Raffles voor zich heen. Wat nu? Er valt natuurlijk niet aan te denken, dat ik op dit uur van den dag geheel alleen, en in deze kleederen binnentreed. Het is immers zeer goed mogelijk, dat de medeplichtige mij bij zijn huis gezien heeft, en aanstonds zou herkennen. Neen, — dat is veel te gevaarlijk!

Hij liet het portierraampje zakken, boog zich naar buiten, en zeide op zachten toon tot den chauffeur:

— Rijd eens een meter of vijftig terug — daar is een postkantoor.

De chauffeur knikte, de auto draaide, en even later stapte Raffles uit en ging het kleine postkantoor binnen.

Hij ging aanstonds naar de telefooncel en belde het Crampton-hotel op.

— Verzoek mijnheer Leblanc aan het telefoontoestel te komen!

Hij wachtte even, en vervolgde daarop:

— Mijn waarde Leblanc — kom zoo spoedig je kunt in een of andere vermomming als werkmans of dronken

matroos naar de Fine street, dicht bij de Theemskade. Je kent daar wel een klein wijnhuis, waar de zetel is van... een groote Londensche dievenbende! Blijf daar de wacht houden, totdat ik zelf terugkom, en verlaat die plek niet, tenzij de man dien wij zooeven gezien hebben, alleen of in gezelschap het wijnhuis verlaat! Dan volg je hen als een bulhond, en als je hen weer ergens ziet binnegaan, waarschuw je onmiddellijk de politie. Goed begrepen? Ik hoop zelf weer over een half uur bij je te komen.

Raffles hing het toestel weder aan den haak, betaalde en verliet het postkantoor weder.

— Zoo snel je rijden kunt naar de Victoria street, beval Raffles. Een goede fooi als je er binnen tien minuten bent.

De chauffeur krabde zich even bedenkelijk achter het oor, maar toen knikte hij — en enkele seconden later bemerkte Raffles dat de man alle krachten inspande om zijn fooi dubbel en dwars te verdienen!

De auto vloog door de straten en negen minuten later stond zij stil voor een ouderwetsch huis.

Het was het huis, hetwelk door den Grooten Onbekende onder een valschen naam gehuurd was, en waarin hij zich steeds placht te verkleeden, wanneer dit om een of andere reden snel en onverwachts moest geschieden.

Raffles beval den chauffeur te wachten, sneldé het huis binnen, vloog naar de slaapkamer, waar zich de geheime garderobe bevond, en vermomde zich binnen een kwartier op waarlijk meesterlijke wijze tot een personage, dat even goed een stoker van een mailboot als een werklooze treinmachinist kon zijn.

Hij bergde inderhaast de kleederen weder op, na er alle noodige papieren te hebben uitgenomen, liet zijn revolver in zijn zak glijden en snelde het huis weder uit.

— Weer terug, chauffeur!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik ben besproken! zeide de chauffeur. Ik moet hier op iemand wachten — daar gaat juist een leege auto!

— Loop naar den duivel, kerel! riep Raffles ongeduldig uit. Je hebt mij zooeven gereden! Ik ben detective! Als je me soms niet gelooft — je hebt mij van de White Chapel Street eerst naar de Fine Street gereden en van daar hierheen. Ik heb je een goede fooi beloofd als je den weg binnen tien minuten aflegde. Geloof je het nu?

Stom van verbazing knikte de chauffeur bevestigend.

Waarschijnlijk had hij in zijn geheele leven nooit iets dergelijks gezien.

Het portier klapte toe, en de auto vloog weder voort.

Bijna nog sneller dan hij hem gebracht had, reed de chauffeur zijn wonderlijken passagier weer terug naar de Fine Street en zette hem af, op dezelfde plek van zoeven, op ongeveer 30 meter van het wijnhuis.

Raffles stapte uit, betaalde den chauffeur, en gaf den man een fooi, die hem innig deed hopen, nog vaak met den detective te doen te hebben.

De Groote Onbekende keek om zich heen, en zijn scherpe blik had aan de overzijde van de straat, voor het raam van een ander klein drankhuis een man ont-

dekt, in wien hij, hoewel niet zonder moeite, zijn trouwen vriend Charly Brand ontdekte.

Hij stak met eenigszins onzekere passen de straat over, ging het drankhuis binnen, en liet zich tegenover Charly, die in een matrozenpak was gestoken, op een stoel neervallen.

— Whisky! schreeuwde hij met schorre stem naar het buffet, waar een zwaarlijvige vrouw met vuurrood haar achter de toonbank troonde.

Het bestelde werd gebracht, en spoedig waren de twee gewaande zeelieden in een gesprek met elkander verdiept, dat wemelde van vaktermen, waarvan een oningewijde niets zou hebben begrepen.

Maar intusschen hielden zij hun blikken geen oogenblik af van den ingang van het wijnhuis.

HOOFDSTUK VII.

De vingerafdruk.

— Hoe lang zit je hier al? vroeg Raffles op fluisterenden toon, toen hij dit ongestraft doen kon.

— Al bijna een kwartier! Ik had een voorgevoel, dat je iets dergelijks zou vragen, en ben langs ons huis gegaan om een goede vermomming mee te nemen! Het kostte mij toen slechts eenige minuten om mij te verkleeden — en nu zie je hier een aangeschoten matroos voor je.

— Heb je goed op het dievenhol aan de overzijde gelet?

— Ik heb het geen moment uit het oog verloren.

— Heb je er den kerel er niet uit zien komen?

— Neen!

— Als hij het dievenhuis maar niet langs den geheimen uitgang verlaten heeft. Dat zou een streep door onze rekening zijn.

— Mij dunkt, dat hij daar geen aanleiding voor heeft, Edward. Als ik het mij wel herinner, moet men

een grooten omweg maken, om dien geheimen uitgang te verlaten, en die man heeft volstrekt geen reden om wantrouwend te zijn, natuurlijk vooropgesteld, dat hij niets van onze achtervolging heeft gemerkt.

— Je kunt wel gelijk hebben. Het is nu zaak om goed op te letten, zoodat het wild ons niet op het laatste oogenblik ontsnapt.

— Ik heb eenige mannen naar binnen zien gaan, die mij wel bekend voorkwamen — gemeene boeventypes en waarschijnlijk alle leden van de bende der Raven! En dan heb ik nog iets anders mee te deelen, wat heeft plaats gehad in het Crampton Hotel.

— Iets bijzonders?

— Een vingerafdruk!

— Dus toch!

— Ja, maar niet in het vertrek waar de misdaad gepleegd is! De afdruk is gevonden op 't eenigszins vochtige hout van de balkondeur. Het heeft eenige moeite

gekost, om er een goede opname van te maken, maar tenslotte is dat toch gelukt naar het schijnt! Over eenige uren kan de afdruk gereed zijn.

— Dat is althans iets! riep Raffles uit. Waarschijnlijk is die afdruk daar achtergelaten door een van de moordenaars toen deze zich op het balkon begaven, want de man die de kamer bewoonde, en dien wij tot dusverre gevolgd zijn, had op het balkon niets te maken.

— Dat denk ik ook. Het is een afdruk van vijf vingers en deze vijf merkteekens zijn zoodanig geplaatst, dat men duidelijk kan zien, dat de man, die ze gemaakt heeft met uitgespreide vingers tegen den deurpost heeft geleund, teneinde naar buiten te zien, over den rand van het balkon heen. Waarschijnlijk wilde hij zich overtuigen, of daarbuiten alles vrij was.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, maar zonder zijn oogen af te wenden van het wijnhuis aan de overzijde.

En eensklaps liep er een rilling over zijn gelaat en verkregen zijn oogen die zonderlinge uitdrukking, welke Charly zoo goed kende.

De Groote Onbekende had zijn hand op den arm van zijn vriend gelegd, en Charly voelde hoe zijn hand krampachtig trilde.

Hij volgde de richting van Raffles' blik en zag hoe een man van meer dan gewone lengte op de deur van het wijnhuis was toegetreden, eenige oogenblikken aandachtig om zich heen zag en toen haastig binnentrad.

De man was gekleed in een eenvoudig colbert-costuum, met een liggende boord, en een grove, geruite jockey-pet.

Zijn gelaat was glad geschoren en had een eenigszins gele tint.

— Voor den duivel — begon Charly, maar een forsche kneep in zijn arm deed hem verschrikt zwijgen.

Raffles keek hem strak aan en zeide op zachten toon:

— Houdt je bedwaard, verraad ons als je blijft niet! Heb je gezien wie het was.

— Wie zou daaraan kunnen twijfelen, antwoordde Charly, terwijl hij zijn stem zoo ver mogelijk liet dalen. Het was de Koning van de Misdaad — het was professor Nicholson je doods vijand, de man die je reeds verscheidene malen op laaghartige wijze naar het leven heeft gestaan!

— Zoo is het, Charly. Hij heeft zijn baard afge-

schoren, maar den vorm en de kleur van zijn gezicht en vooral zijn oogen, kon hij niet veranderen! Ik geloof dat ik hem zou herkennen, al bedekte hij zijn geheele gelaat en al zag ik niets dan zijn oogen.

— Wat zullen wij nu doen?

— Wachten, Charly! Wij zullen bewijzen bijeen moeten brengen! Ik wil niets dan de bewijzen hebben. Ik wil niet dat de schurk mij nogmaals ontsnapt! Als hij werkelijk de misdaad gepleegd heeft — en ik acht hem er toe in staat, dan zal hij boeten!

— Wat zou hij in het dievenhol komen uitvoeren?

— Misschien den buit verdeelen en een nieuw plan beramen! Ik heb het hem weliswaar onmogelijk gemaakt zich nog verder als professor Nicholson te handhaven, ik heb hem uit zijn oud huis in de Cromwell-Street verdreven, waar hij als een beroemd geneesheer zijn patienten ontving, maar hij is er niet minder de opperste leider van het genootschap van den Gouden Sleutel omgebleven. Hij waant zich hier waarschijnlijk strafeloos, omdat hij deze buurt met al haar sloppen en gangen goed kent, en wel weet, dat het hier van boeven en allerlei gespuis krioelt, die hem de handen boven het hoofd zullen houden en zijn ontvluchting zullen vergemakkelijken. Bovendien gelooft hij dat een geheimen uitgang hem onkwetsbaar maakt. Hij weet wel, dat die uitgang aan John Raffles bekend is, maar hij is er verre van te vermoeden, dat zijn tegenstander bij deze zaak betrokken is, en op 10 meter afstand van hem zit.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Blijf hier een oogenblik zitten, zeide hij op zachten toon, terwijl hij een nummer van de Times uit zijn zak haalde, en haastig een klein stukje witte was, dat hem nimmer verliet, aan voor- en achterzijde langs den rand van het blad trok.

— Wat voer je daar toch uit? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Dat zal je aanstonds wel blijken, antwoordde Raffles, terwijl hij opstond. Het volgende oogenblik had hij het drankhuis verlaten, terwijl Charly de verontuste waardin toeriep, dat zij niet bezorgd behoefde te zijn voor de vertering daar zijn vriend aanstonds terugkeerde en hij anders alles zou betalen.

Hij zag door het tule gordijn, hoe Raffles recht de straat overstak, en toen schijnbaar onverschillig het wijnhuis binnentrad, vanwaar men het dievenhol kon bereiken.

Raffles trad de gelagkamer binnen, waar zich op het oogenblik slechts een gering aantal personen be-

vond — kerels met een gemeen uiterlijk, die echter nog fijne heeren waren te noemen, vergeleken bij den waard, een soort Hercules met een stierennek, en het gelaat van een kwaadaardigen bulldog, dat er niet mooier op werd doordat de man vervaarlijk schuin keek en bijna volkomen kaalhoofdig was.

Een snelle blik overtuigde Raffles, dat hij juist tijds was gekomen.

Zijn doodsvijand, de aanvoerder van het groote dieven-geselschap, professor Nicholson, stond vóór de toonbank, waar hij blijkbaar een kort fluister-gesprek had gevoerd met den waard, en was op het punt door een kleine deur, terzijde van het buffet, te verdwijnen, terwijl de mannen in de gelagkamer schuw en zwijgend toekeken met een onderdanige, slaafsche uitdrukking in hun oogen.

— Heb jullie het al gehoord? schreeuwde Raffles, nadat hij een glas whisky besteld had, en met de volle hand op het blad van de „Times” sloeg.

— Wat is er aan de hand, maat? vroeg de waard nieuwsgierig.

— De Duitschers willen weer oorlog met ons voeren! Hier staat het, of ik heb geen verstand meer van mijn eigen taal!

Raffles had het blad uitgevouwen, en eenige aanwezigen gingen op hem toe.

Maar Nicholson, die even had omgekeken, trad op Raffles toe, en nam hem het blad eenvoudig uit de handen.

— Waar zou dat ergens staan? vroeg hij spottend.

— Daar, mijnheer, in het midden van de bladzijde — zoowat middenin, antwoordde de gewaande stoker.

Nicholson las vlug het berichtje over, hetwelk Raffles hem met den uitgestreken zwarten wijsvinger aanwees.

Toen haalde hij minachtend de schouders op en gaf Raffles het blad terug met de woorden:

— Gij moogt wel eens leeren lezen! Het berichtje heeft niets te beteekenen. Het is eenvoudig een dreigement van een Pan-Germanistisch blad, dat niets in de melk heeft te brokkelen, — en dat is alles! Er komt geen oorlog meer, neem dat maar van mij aan.

Met een teleurgesteld gezicht vouwde Raffles de courant langzaam weder op, terwijl Nicholson zich naar de kleine deur wendde, en het volgende oogenblik verdwenen was.

De gewaande stoker bleef voor de leus nog eenige oogenblikken praten, betaalde zijn vertering, veegde zijn mond af met den rug van zijn hand, en sjokte het wijnhuis weder uit.

In plaats van het andere drankhuis weder binnen te gaan, hetgeen misschien argwaan had kunnen baren, slenterde Raffles er langzaam langs, keek even naar binnen, gaf Charly een snellen wenk en liep langzaam verder.

De jonge man betaalde vlug en voegde zich een oogenblik later bij zijn vriend.

— Welnu? vroeg hij op zachten toon.

— Ik heb, wat ik hebben wilde!

— Wat dan?

— Een vingerafdruk!

— Wat zeg je daar? riep Charly verwonderd uit. Hoe ben je daar zoo spoedig aangekomen?

— Op een zeer eenvoudige manier. Je hebt gezien, hoe ik de randen van het blad met was heb ingewreven. Ik verklaarde, dat er iets heel bijzonders in te lezen viel — Nicholson bleek zoo nieuwsgierig te zijn als een jong meisje, — hij rukte mij het blad nogal onbeleefd uit de handen — en mijn doel was bereikt! Hij moest de „Times” met beide handen vastgrijpen, en deed dat natuurlijk aan den rand — het onvermijdelijke gevolg was, dat er op dit oogenblik tien zeer scherpe afdrukken van vingertoppen op den rand van het blad staan.

— Dat heb je prachtig gedaan, Edward! En wat voeren we nu uit met die afdrukken?

— Dat zal ik je zeggen. Zie je daar dien agent van politie? Hij gaat daar juist een zijstraat in, en dat komt ons goed te stade, want niemand behoeft te zien, wat wij met dien ordebeewaarder te verhandelen hebben. Je neemt het blad van de „Times” mee, je geeft het den man, en je zegt, dat hij daarmee onmiddellijk naar het dichtstbijzijnde politiebureau moet gaan. Wij zijn en blijven natuurlijk Fransche detectives, en je zegt, dat wij verlof hebben van Baxter om deze zaak te volgen. Natuurlijk leg je hem uit, welke waarde deze krant heeft, en je drukt hem op het hart, dat hij er voorzichtig mee om gaat, en vooral de randen niet overal wrijft.

— En wat doe jij?

— Ik blijf eenvoudig op je wachten. Eén moet natuurlijk hier blijven, om de deur van het dievenhol in het oog te houden. Haast je wat en doe het zoo onopvallend mogelijk, want ik vertrouw de bewoners hier uit de buurt niet verder dan ik ze zie.

Charly verwijderde zich, om den agent achterna te gaan en zijn opdracht te vervullen, terwijl Raffles zoogenaamd de uitstalling van een kleinen boekwinkel stond te bekijken, maar inderdaad de deur van het kleine drankhuis zorgvuldig bewaakte.

Vóór er vijf minuten verlopen waren, was Charly weder teruggekeerd.

— Alles goed gegaan? vroeg Raffles zachtjes.

— Voortreffelijk! Ik had gelukkig te doen met een snuggeren kerel, die aanstonds begreep, wat er op het spel stond. Hij was trouwens van de zaak op de hoogte, want het schijnt, dat alle agenten in Londen dadelijk een signalement hebben gekregen van de twee vreemdelingen, die gisteren laat in het Crampton-hotel zijn gekomen, en ook van den man, die gedurende een paar weken in het hoekvertrek heeft gewoond.

— Het valt mij van de politie nogal mee! zeide Raffles spottend. Helas echter, helpt zoo'n signalement niet veel meer, als de schuldigen zich bijtijds uit de voeten hebben gemaakt, en nog veel minder helpt het, als het zoo vaag is als dat van de twee vreemdelingen in kwestie.

— Wat ben je nu voornemens, Edward?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar dacht eenigen tijd na.

Toen zeide hij:

— Ik geloof, dat het verstandig zal zijn, als wij nu maar snel toeslaan! Wij moeten echter eerst weten, of de vingerafdrukken overeen stemmen. Er is hier dichtbij een hulp-postkantoor, waar wij wel even kunnen telephoneren.

De twee mannen staken weder de straat over en traden het kleine postkantoor binnen, waar Raffles aanstonds de telefoon-tel binnen ging.

Geen tien minuten later zag Charly, die zijn wachtpost buiten het kantoor weder had ingenomen, Raffles met schitterende oogen terugkeeren.

— Ik behoef je zeker niet te vragen of alles in orde is? vroeg de jonge man.

— Het kon niet beter! Een paar minuten geleden kwam de agent met het blad van de „Times” op zijn bureau. Daar waren juist eenige seconden te voren de vinderafdrukken ontvangen, die, naar het schijnt, met behulp van den hectograaf aanstonds vermenigvuldigd waren.

En zoo scherp en duidelijk waren de vingerafdrukken op mijn wasrand, dat ook zonder fotografische opnamen de vergelijking zeer makkelijk viel. Welnu, Charly, de beide afdrukken gelijken tot in de allerminste bijzonderheden, lijntje voor lijntje, streepje voor streepje, op elkaar! De man, die met zijn hand tegen den deurpost geleund heeft en professor Nicholson, zijn identiek.

— En verder? vroeg Charly ademloos.

— Verder? Wel, over tien minuten verschijnt hier een politie-auto met dertig mannetjes, wel-bewapend! Wij zullen nu eindelijk den schurk vatten, of ik wil nooit van mijn leven meer een behoorlijke inbraak plegen.

— Waar komen zij?

— De helft hier, vlak vóór het postkantoor, en ik vertrouw hen aan jouw hoede toe — de andere helft aan de Theems, en die zal ik voor mijn rekening nemen om hen naar den geheimen uitgang te brengen! We zullen de onderneming „timen”, zooals het in de sportterminologie heet, en onze horloges precies gelijk zetten, zoodat wij juist tegelijkertijd kunnen optreden, op de seconde af. Als zij van weerszijden worden aangevallen, zullen de bandieten zich niet kunnen verdedigen.

— Maar wie weet hoeveelen er zijn, Edward!

— Laat het er vijftig zijn, wat toch zeker zeer veel is, en dan worden wij hen, als wij hen verrassen, nog wel de baas!

— Maar wij kunnen hen niet verrassen, want die waard zal hen waarschuwen!

— Maar, Charly, ik hoop toch wel, dat je schrander genoeg zult zijn, om dat te beletten? Je gaat natuurlijk eerst geheel alleen binnen en duwt het heerschap direct je revolver onder den neus vóór hij zelfs nog aan tegenstand gedacht kan hebben of een beweging heeft kunnen maken naar den knop van de bel, die in het dievenhol uitkomt.

— En als er nog gasten in het wijnhuis zijn — één voor één dieven en moordenaars, naar ik vermoed?

— Die zullen wel genoeg eerbied voor je revolver hebben, en tegen dat zij aanstalten mochten maken, om zich op je te werpen, moeten de agenten al binnen zijn! Het spreekt vanzelf, dat dat alles binnen enkele oogenblikken moet zijn afgelopen.

— En de gepantserde deur, die beneden in den kelder het dievenverblijf afsluit?

— Hier heb je een paar allerliefste handgranaatjes, niet grooter dan een noot, maar toch krachtig genoeg om een sterke deur uit de hengsels te lichten of het slot te vernielen. Als je ze op een afstand van twintig meter werpt, en een weinig dekking zoekt, door plat op den grond te gaan liggen, zullen ze je zelf niet kunnen deren! Ik zelf ben ook van dergelijke instrumentjes voorzien, en wij zullen de Engelschen eens toonen, wat wij Fransche detectives vermogen! En nu moet ik afscheid van je nemen, want anders zou ik mijn detachement misloopen. Ik hoop, dat wij elkander in het keldergewelf weervinden — wij zullen zeggen, dat de

aanval om vijf minuten vóór vieren plaats heeft.

Raffles knikte Charly nog eens toe, en daarop begaf hij zich naar de Theems-Street, waar zich, dicht bij een smalle steeg, de geheime ingang bevond van den dievenkelder.

Hij behoefde geen vijf minuten te wachten.

Toen waarschuwde het geraas van een welbekenden motor hem, dat de politie-auto in aantocht was.

Zij stond stil op den hoek van de Theems-Street en de steeg, en de detective, die naast den chauffeur had gezeten, sprong van den wagen en keek om zich heen.

Raffles herkende in hem aanstonds den politie-beambte, met wien hij in het Crampton-hotel gesproken had, en trad op hem toe.

— Ik ben mijnheer Dubois, zeide hij glimlachend.

De detective keek Raffles stomverbaasd aan en stamelde toen:

— Zijt gij het werkelijk? Dan moet ik u mijn hulde

brengen! Ik zou eerder alles geloofd hebben, dan dat gij dezelfde persoon waart, met wien ik in het Crampton-hotel gesproken had.

— Toch is het zoo! Is alles gereed?

— Zooals gij ziet!

— Zijn uw mannen goed gewapend?

— Zij hebben hun revolvers en hun wapenstokken, en ik verzeker u, dat zij er gebruik van zullen maken, als het noodig mocht zijn.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Het was zeven minuten vóór vieren.

— Nog twee minuten, als ik u verzoeken mag, dan gaan wij aanstonds aan het werk.

— Weet gij zeker, dat onze man zich hier in de buurt bevindt?

— Hij is zeer knap, collega! Maar als hij geen kans ziet zich in de lucht op te lossen, dan zult gij binnen tien minuten tegenover hem staan.

HOOFDSTUK VIII.

Gevat.

Het was vijf minuten vóór vieren.

— Op weg, vrienden! riep Raffles uit.

Vijftien agenten verlieten de auto, waar nu nog maar alleen de chauffeur op achterbleef.

Raffles was de nauwe steeg ingegaan, gevolgd door de agenten.

— Waar brengt gij ons heen, mijnheer Dubois? vroeg Bowman verbaasd.

— Naar den geheimen uitgang van het dievenhol, waar Nicholson zich bevindt!

— Maar voor den drommel, collega — het schijnt mij toe, dat gij hier voortreffelijk den weg weet! riep Bowman uit, wiens verbazing toenam.

Raffles haalde de schouders op en zeide achteloos:

— Het heeft niet zooveel te beteekenen, mijnheer

Bowman. Ik ben wel eens meer in Londen geweest, en het toeval wil, dat ik met eenigen uwer collega's juist op deze plek eens een onderzoek heb medegemaakt. Laat ik er echter aan toevoegen, dat ik hier eenige zaken ontdekt heb, die voor hen verborgen bleven, en nu genoeg gepraat — wij moeten nu handelen!

Raffles stond stil vóór een vervelooze deur, die stevig gesloten bleek te zijn.

Maar de gewaande Fransche detective haalde een kleinen bos loopers te voorschijn, en binnen enkele seconden vloog de deur open.

— Ik moet zeggen, dat gij bijzonder handig zijt, collega! riep Bowman vol bewondering. Als het niet te dwaas klonk, zou ik zeggen: gij gaat met de loopers om als een volleerde inbreker.

— Ik dank u zeer voor dit compliment, hetwelk ik naar waarde weet te schatten, zeide Raffles met een kleine buiging.

De agenten waren snel gevolgd, en allen bevonden zich nu op een vrij groote binnenplaats, waarop de achtergevels van een aantal huizen uitzagen.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, stak Raffles deze binnenplaats dwars over en opende een groen geschilderde tuindeur, waarbij hij wederom van zijn loopers gebruik moest maken.

Allen snelden een klein erf over en stonden nu vóór een keldergat, met een paar planken afgeschoten.

Deze planken bleken een luik te vormen, dat stevig genoeg was, maar al weder moest bezwijken voor de bekwaamheid van den Grooten Onbekende.

Snel kroop Raffles door het gat, door Bowman en de agenten gevolgd.

Zij bevonden zich nu in een ruimen kelder, waar eenige wijnvaten en leege kisten stonden.

Er bevond zich slechts één deur, met zware bouten beslagen, en die stevig gesloten was.

— Als ik mij wel herinner, zeide Raffles, die met de handen in de zijde vóór de deur stil stond, dan is dit massieve gevaarte electrisch verbonden met een alarm-schel in het dievenhol zelf. Wij zullen dus verstandig doen, eenige voorzorgen in acht te nemen.

Reeds onder het spreken had Raffles zich plat op den grond geworpen, en hij lichtte nu met behulp van een electrische zaklantaarn onder de reet van de deur.

— Ik wist het wel! zeide hij. Daar loopt een electrische draad.

Hij nam een kleine lederen gereedschapstasch uit zijn zak en greep een eigenaardig gevormde tang met zeer dunne bladen en lange steelen.

Hij schoof dit instrument door de reet van de deur en knipte behendig den draad stuk.

— Ik moet zeggen, collega, dat mijn bewondering vóór u hand over hand toeneemt, fluisterde Bowman. Gij zult in uw eigen land wel een beroemdheid zijn!

— Ik geloof, dat men mij soms wel als zoodanig beschouwt, mijnheer Bowman, antwoordde Raffles, terwijl er een zonderlinge glimlach over zijn gelaat vloog.

— Maar nu deur zelve?

— Dat zal cenigszins moeilijker zijn, maar wij zullen toch eens zien, hoever we met onze loopers komen!

De deur had inderdaad een zeer stevig, ingewikkeld slot en het duurde dan ook eenigen tijd vóór Raffles met zijn arbeid gereed was.

Maar eindelijk kon hij de deur toch naar zich toe trekken!

Zijn lantaarn verlichtte een zeer lange gang, waarvan het einde niet te zien was!

— Wat is dat voor een tunnel? vroeg Bowman verbaasd. Zou die door menschenhanden gegraven zijn?

— Slechts voor een klein gedeelte, geloof ik, mijnheer Bowman! Het allergrootste stuk moet reeds eeuwenlang bestaan. Ik geloof echter, dat het beter is, ons nu niet met archeologische beschouwingen op te houden, want het wil mij voorkomen, dat wij hiervoor later een betere gelegenheid zullen vinden.

Reeds was Raffles de tunnel binnengetreden, en allen volgden hem, onwillekeurig onder de macht van zijn persoonlijkheid gekomen.

In draf loopend, hadden de mannen toch zes minuten noodig om het einde van de tunnel te bereiken.

Hier stuitten zij op een tweede deur.

Raffles had zijn vinger op zijn lippen gelegd, om de agenten tot stilte aan te manen.

— Luister nu eens, fluisterde hij, terwijl hij Bowman en een brigadier terzijde nam.

— Wij zullen hier rustig afwachten tot het wild ons in de armen loopt. Over eenige oogenblikken zullen wij waarschijnlijk een losbarsting hooren — teweeg gebracht door mijn collega Leblanc, die met een klein instrumentje van mijn vinding, de tegenovergestelde deur van het dievenhol verbrijzelt. Gehoor gevend aan hun instinct, zullen de bandieten dan natuurlijk trachten door deze deur te ontkomen, waar wij hen naar behooren zullen ontvangen. Mocht dit echter niet aanstonds gebeuren, dan is het een bewijs, dat zij zich trachten te verzetten, en dan zullen wij van dezen kant ook een woordje meespreken! En nu zullen wij eens zien of wij door dat sleutelgat niets te bespieden hebben.

Raffles trad naar de deur toe en bukte zich.

Enkele seconden bleef hij in die houding staan en wenkte Bowman om naderbij te komen.

Hij bracht zijn mond bij diens oor en fluisterde?

— Als gij soms nog mocht hebben getwijfeld — zie dan!

De detective bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

Hij had moeite een kreef van verrassing te weerhouden.

Hij blakte in een zeer groot vertrek, in het midden waarvan een tafel geplaatst was, waaraan thans een twintigtal mannen gezeten waren.

Aanstands herkende hij een groot aantal zeer gevaarlijke schurken, waarnaar de politie reeds geruimen tijd zocht.

Aan het hoofd van de tafel zat een man van meer dan gewone lengte, met een geel gelaat en groenachtig schitterende oogen.

Vóór hem lag een stapeltje diamanten, welke hij één voor één door een loup bekeek.

Bowman richtte zich langzaam op en siste tusschen de tanden:

— Hij is het! Het is professor Nicholson, naar wien de politie nu reeds verscheidene weken zoekt, en wiens identiteit wij hebben kunnen vaststellen door de schranderheid van een man — die eigenlijk evenzeer onze vijand is, en wiens naam u wel onbekend zal zijn — John Raffles!

— Ik herinner mij, dat ik dien naam inderdaad wel eens gehoord heb, zeide Raffles op zachten toon. Hij wordt hier gewoonlijk de gentleman-inbreker genoemd, naar ik meen, en als mijn geheugen mij niet bedriegt, moet hij met het geld, dat hij den rijken en nietsdoeners afneemt, veel goeds verrichten in de armste wijken van deze wereldstad.

— Dat mag zoo zijn, mijnheer Dubois, maar ik verzeker u, dat mijnheer Baxter er heel wat voor zou geven, als hij dezen zonderlingen weldoener der menschheid in handen had!

De detective wilde nog iets zeggen, toen plotseling een luid gekraak zich liet hooren achter de gesloten deur.

Raffles bracht snel het oog weder vóór het sleutelgat en zag, hoe de deur aan den overkant van den kelder uit haar hengsels was gerukt, en dat er een aantal politie-agenten door de opening binnenstormden, aangevoerd door Charly Brand, met de revolver in de opgeheven vuist.

Een lichte wolk van kruitdamp was op den achtergrond van den kelder zichtbaar, die door een paar elektrische lampen helder verlicht werd.

De verraste bandieten schenen een oogenblik radeloos te zijn, maar toen klonk de stem van professor Nicholson, die in een vreemde taal snel een bevel schreeuwde.

In een ommezien was de groote tafel in het midden van het vertrek op zijde gekanteld en hierachter zochten nu de schurken dekking!

Het was duidelijk, dat zij voornemens waren zich te verdedigen, nu zij gezien hadden, dat zij meer in aantal waren dan hun vijand.

Reeds knalden de schoten, en terwijl de meeste ban-

dieten vuurden, rukten drie mannen uit alle macht aan den ring van een zwaar luik, dat zich onder de tafel had bevonden.

— Voor den duivel! Er schijnt nog een uitgang te zijn, dien ik niet kende! riep Raffles uit, en ditmaal zonder eenig Fransch accent, hetgeen Bowman verbaasd deed opzien. Wij zullen snel moeten handelen, mijnheer Bowman! Achteruit, mannen!

Ondanks zich zelven, gehoorzaamden de agenten aan het bevel van den vreemdeling, en toen zij allen een meter of twintig achteruit waren gegaan in de tunnel, haalde Raffles een zijner kleine handgranaten te voorschijn en wierp die met kracht tegen de deur.

Er had een hevige ontploffing plaats en het hout van de deur spleet krakend van elkander, terwijl het slot versplinterd werd.

Door de wolk van gruis en stof heen, snelden de mannen weder naar voren en drongen door de bijna geheel vernielde deur den kelder binnen.

De bandieten bevonden zich nu tusschen twee vuren. Zij waren er juist in geslaagd het luik te openen en één hunner was reeds door het gat verdwenen, terwijl de anderen aanstalten maakten, gedekt door de omgekeerde tafel, zijn voorbeeld te volgen.

Maar een krachtige stem achter hen klonk:

— Wie zich beweegt, is een kind des doods!

De bandieten schenen wel in te zien, dat thans de overmacht te groot was, om aan verzet te denken.

Drie hunner waren reeds gewond en niet allen waren met revolvers gewapend op dat oogenblik.

En toch trachtte er nog een man doer het luik te ontsnappen.

Het was professor Nicholson!

Tersluiks trachtte hij achter de ruggen zijner mannen het reddende luik te bereiken.

Maar Raffles had hem gezien.

Hij snelde voorwaarts, drong een paar der bandieten op zij, en greep Nicholson vast, juist toen hij zijn voet op de eerste trede van de trap naar beneden wilde zetten.

De moordenaar trachtte zich uit alle macht te verzetten, maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen.

Terwijl zijn medeplichtigen door de agenten in bedwang werden gehouden en voor het grootste gedeelte geboeid waren, ontstond er een kort gevecht tusschen de beide doodsvijanden.

Nicholson had naar zijn zak getast, en nu blonk er een vlijmscherp dolkmes in zijn vuist.

Maar Raffles greep bliksemsnel den pols van de

hand, die het mes vasthield, en bracht den ellendeling met de vrije vuist een kaakslag toe, die hem als een gevelde os terneer deed storten.

En hiermede was het drama in den kelder geëindigd.

De bandieten waren allen gebonden en ook Nicholson werd stevig in de kluisters gesloten.

Raffles wierp een duisteren blik op zijn doods-vijand, die hem met oogen, gloeiende van haat, aanzag, en zeide toen tot Bowman, die zich het voorhoofd met zijn zakdoek afdroogde:

— Als ik mij niet sterk vergis, mijnheer Bowman, hebt gij hier den grootsten boosdoener gevat, dien de annalen der misdaad in dit land weten aan te wijzen — op één na!

— Als hij tenminste de man is voor wien wij hem houden, mijnheer Dubois, dan mag ik gerust verklaren, dat gij de Londensche politie een uitnemenden dienst hebt bewezen, waarvoor wij u grooten dank verschuldigd zijn.

— Mij dunkt, dat gij de noodige bewijzen wel zult kunnen vinden in zijn woning, zeide Raffles.

— Maar de politie heeft de woning van professor Nicholson al doorzocht, mijnheer Dubois.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik de opmerking maak, mijnheer Bowman, maar het zou mij niet verwonderen als zij niet voldoende gezocht had. Ik hoop toch, dat men de woning dadelijk heeft afgesloten, en het oude wijf gevangen heeft genomen, Kate, de slavin van dien man daarginds, een ware duivelin, die haar meester in boosheid niets toegaf?

— Daar is zorg voor gedragen, mijnheer Dubois. Dat is geschied, zoodra wij er zekerheid van hadden, dat Nicholson betrokken was in eenige zeer ernstige misdrijven.

— Welnu, dan behoeft gij niets anders te doen dan zijn huis te onderzoeken! Ik zou u daarbij zeer gaarne behulpzaam zijn.

— Dan moeten wij den gevangene meenemen, mijnheer, dat schrijft onze wet voor!

— Welnu, neem hem dan mee — maar bewaak hem goed, want hij is even behendig als slecht.

HOOFDSTUK IX.

Raffles critiseert de politie.

Terwijl de bandieten één voor één ieder door twee store politie-agenten werden weggevoerd, besteedden Raffles, Charly en Bowman al hun aandacht aan den gevangen Koning van de Misdaad, die roerloos met gebonden handen op den grond lag.

Zij zetten hem op zijn beenen en voerden hem door de versplinterde deur den kelder uit, naar buiten, waar een der groote politie-auto's onder een grooten toeloop van nieuwsgierigen, waarvan er eenigen zelfs een dreidende houding aannamen, met de gevangen misdadigers werd volgeladen, die allen stevig aan de polsen werden geboeid.

Gelukkig reed er juist een ledige huurauto voorbij,

waar Nicholson werd ingeduwd.

Na een rit van ruim een half uur stond de auto stil vóór het oude, smalle huis in de Cromwell-Street, waarvan thans alle luiken gesloten waren, en dat den Koning der Misdaad bijna een jaar tot schuilplaats had verstrekt, toen hij er als hooggeacht man der wetenschap zijn rijke patiënten ontving.

Alweder moesten de loopers Raffles te hulp komen, om de buitendeur te openen, waarvan niemand een sleutel bezat, daar deze zich op het hoofdbureau van politie bevond.

Nicholson had tot dusverre geen enkel woord gesproken, maar zijn blikken bijna onafgewend gevestigd ge-

houden op het gelaat van den man, dien hij steeds met den naam van Dubois had hooren aanspreken.

Zonder zich in de vestibule op te houden, was Raffles de werkkamer binnengetreden, waar een zeer groot bureau stond.

Hij trok achtereenvolgens de laden open, terwijl de geboeide gevangene met bleek gelaat en opeengeklemden tanden toekeek.

Raffles zocht naar de geheime lade, welks bestaan hij kende — en binnen vijf minuten hadden zijn vlugge vingers haar gevonden.

Hij trok haar open, terwijl Nicholson een gebrul als van een wild dier uitstiet.

Zonder zich te bekommeren om de woeste kreten van zijn doodsvijand, las Raffles de papieren snel door en overhandigde ze vervolgens aan den detective.

— Ziedaar, mijnheer Bowman! De moord, dien deze man gepleegd heeft in het Crampton-hotel, zal zeker voldoende zijn om hem aan de galg te helpen! Maar mocht dat niet het geval zijn, dan zullen deze papieren, ontroofd aan personen, die in de laatste maanden op geheimzinnige wijze den dood hebben gevonden, de justitie van dienst kunnen zijn. Ik denk, dat de man, die daar staat, met eigen hand minstens zes moorden gepleegd heeft, en dat het te bewijzen is!

Bowman nam de papieren aan, wierp er op zijn beurt een vluchtigen blik in, en liet ze toen in zijn zak glijden, terwijl hij Nicholson een blik toewierp, die niet veel goeds voorspelde.

— En als gij soms mocht twijfelen aan den aard van den man, die dit huis bewoond heeft, dan wil ik u daar wel eenige geheimen van toonen, die u daaromtrent kunnen inlichten! zeide Raffles.

Daarop liet hij achtereenvolgens, door op verschillende knoppen te drukken, de valluiken, de geheime deuren, den grooten leunstoel met zijn ijzeren leuning werken, welke zich in dit vertrek bevonden.

Daarna bracht hij alles weder in zijn vorigen toestand, en zeide tot Bowman.

— Wij zullen, als gij het goed vindt, nu eens naar boven gaan, waar zich de slaapkamer van dezen man bevindt. Ook daar zijn eenige niet onvermakelijke kleinigheden. Nicholson zullen wij maar meenemen, want ik geloof niet, dat hij alleen te vertrouwen is!

Bowman wierp Raffles een verbaasden blik toe, en hij wilde iets zeggen, maar hij scheen zich te bedenken, en het groepje mannen verliet het vertrek weder, ging de trap op, en trad de slaapkamer binnen.

Raffles trad op het groote bed toe, drukte op een

knop, die zich aan den binnenkant van een der stijlen bevond, en aanstonds zakte het gevaarte met het valluik waarop het stond, omlaag!

Maar nu slaakte Nicholson een dierlijken kreet van woede en rukte met wanhopige kracht aan zijn boeien.

— Ik heb het aanstonds vermoed! schreeuwde hij. Die man is Dubois niet, of welken Franschen naam hij zich dan anders gegeven heeft! Weet gij wie hij is? Ik zal het u zeggen! Die man is John Raffles, de gentleman-inbreker! Behalve de politie, kan hij alleen kennis dragen van de geheimen van dit huis!

Bowman was eenige stappen achteruit getreden en zeer bleek geworden.

Bliksemsnel herinnerde hij zich nu alles, wat hem in de laatste uren zoo zonderling had getroffen — het plotseling wegblijvende Fransche accent, de wonderbaarlijke handigheid om deuren te openen, het bezit van springmiddelen, de buitengewone kennis der plaatselijke gesteldheid van het dievenhol — en ten slotte de wijze, waarop de gewaande Dubois den weg scheen te weten in dit huis.

Langzaam bracht hij de hand naar den zak, nog altijd aarzelend, en aangegrepen door een bijna bijgeloovigen angst.

Maar Raffles, die volkomen kalm en glimlachend naar de woeste kreten van den Koning van de Misdaad had geluisterd, hief de hand op, en zeide:

— Laat dat, mijnheer Bowman. Ja, deze man heeft gelijk! Ik ben inderdaad John Raffles, en hier ziet gij mijn trouwen helper! Gij ziet dus, dat wij in ieder geval in de meerderheid zijn, en daarom vertrouw ik ook, dat gij geen dwaasheden zult doen, en dat wij dus, zoo niet als goede vrienden, dan toch met een aangename herinnering aan onze kennismaking van elkander zullen kunnen gaan. Wat gij waarschijnlijk nooit uit u zelf zoudt hebben geraden, dat heeft het instinct van den haat aan mijn doodsvijand, dien gij daar ziet, geopenbaard! Ja! Reeds een vol jaar, sedert die man aan het hoofd kwam van het Genootschap van den Gouden Sleutel, bestrijden wij elkander met alle middelen, en ik moet zeggen, dat hij er door zijn schranderheid in geslaagd is mij eenige malen in zijn macht te krijgen. Dat ik toen den dood ontkomen ben, is waarlijk niet zijn schuld geweest! Gij herinnert u de vreeselijke dynamiet-ontploffing in de verlaten hoeve te Hampstad? Welnu, dat was zijn werk! Hij had mij daar in een kelder opgesloten, en die langzaam vol water laten loopen. Door een toeval ontplofte de dynamiet, welke hij had medegebracht, te vroeg, en eenige zijner man-

nen werden gedood. Toen ik mij onder een valsch mom bij u vervoegde, met het verzoek, deze zaak mede te mogen onderzoeken, wist ik nog volstrekt niet, dat ik dit ondier aan het einde van onzen weg zou vinden! Maar nu dat het geval blijkt te zijn, kan ik niet anders doen dan de Voorzienigheid zegenen! En nu wij elkander toch voorloopig wel niet meer zullen spreken, mijnheer Bowman, wil ik u meteen wel even opbiechten, dat mijn vriend en ik het zijn geweest, die de onschuldige grap met de heeren Ives en Lipman hebben uitgehaald! Wij hadden het begrepen op de juweelen van Crowley, die nu veilig in uw borstzak zitten, ziet gij? En dat is alles, mijnheer Bowman!

De detective had met samengeknepen lippen en gefronst voorhoofd naar deze toespraak geluisterd, ondanks zichzelf geslingerd tusschen woede, over het feit, dat hij bedrogen was, en bewondering voor de meesterlijke wijze, waarop de gentleman-inbreker wederom zijn rol vervuld had, en dankbaarheid wegens het feit, dat hem zeker een zeer eervolle vermelding stond te wachten nu hij een der grootste misdadigers van Londen in verzekerde bewaring had kunnen nemen — al was het dan met behulp van den gevreesden Raffles.

Maar deze liet hem niet veel tijd om zijn gevoelens nader te annaliseeren. Mijnheer Bowman, hoewel wij nog gaarne wat in uw aangenaam gezelschap zouden hebben vertoefd, bestaat er geen reden meer, om nog langer hier te blijven, daar wij onze taak als afgedaan beschouwen. Daar hangt een telefoon — ik zal zoo vrij zijn, een aantal politieagenten hierheen te ontbieden, om u behulpzaam te zijn bij het overbrengen van dit monster. Zij zullen binnen tien minuten hier kunnen zijn, en de tijd zal u wel niet al te lang vallen, hoop ik.

Raffles deed wat hij gezegd had en trad, nadat hij het telefoontoestel weder had opgehangen, op den steeds zwijgenden Bowman toe, met de woorden:

— Ik zeg u dank, mijnheer Bowman voor de zeer aangename oogenblikken, welke wij in uw gezelschap hebben mogen doorbrengen, en voor het hoogst interessante geval, dat wij gezamenlijk met u hebben mogen onderzoeken en dat met een zoo gunstigen uitslag. Ik roep u dan ook een totweersziens toe — geen vaarwel!

Het volgende oogenblik, voor de detective goed en wel van zijn verbazing bekomen was, hadden de twee vrienden het vertrek verlaten.

Den volgenden morgen toen de twee onafscheidelijken aan het ontbijt zaten en Charly vluchtig de ochtend-

bladen doorlas, slaakte hij een kreet van woede en teleurstelling, die Raffles ontsteld en met gefronst voorhoofd van zijn ommelet deed opzien.

— Wat is er aan de hand? Zijn je papieren gedaald? Ik geloof immers, dat je je in den laatsten tijd een paar Amerikaansche Spoorwegen hebt aangeschaft?

— Was het dat maar! Ik zou liever al die papieren kwijt zijn!

— Een groot ongeluk dus?

— Een heel groot ongeluk! Nicholson is ontkomen!

Raffles liet langzaam zijn vork dalen, waarmede hij juist een stukje van zijn ommelet naar binnen wilde brengen, en werd zoo bleek als het tafellaken, niet van vrees, maar eenvoudig van woede!

Het duurde eenigen tijd vóór hij kon uitbrengen:

— Ik zou graag willen vloeken, maar ik gevoel, dat de Engelsche taal niet rijk genoeg is, om op die wijze weer te geven wat ik gevoel. Ik wil dus volstaan met je de vraag te stellen: Hoe die verdoemde ezel van een Bowman, deze hoofdelooze nul, dit heeft weten klaar te spelen, terwijl ik hem het wild als het ware onder schot had gebracht!

— Het is heel eenvoudig gegaan — luister maar!

En Charly las het volgende korte stukje voor:

„Gisteren was de detective Bowman er in geslaagd den moordenaar van Irwin Crowley te arresteeren. Het was professor Nicholson, naar wien de politie reeds lang zocht. In het vroeger door den moordenaar bewoonde huis, wachtte hij de komst van eenige telefonisch bestelde agenten af, teneinde Nicholson naar de gevangenis te kunnen overbrengen. Toen deze mannen kwamen vonden zij den detective bewusteloos en met een bloedende hoofdwonde midden in het vertrek liggen, waar hij met zijn gevangene had gewacht.

In een ander vertrek vond men de twee helften van de stalen boeien, die om de polsen van Nicholson geklemd hadden gezeten en welke hij had weten door te vijlen, na zich van zijn bewaker te hebben ontdaan.

Toen hij weder tot bewustzijn kwam verklaarde Bowman, dat Nicholson hem onverhoeds moet hebben overvallen en met de geboeide vuisten op het hoofd moet hebben getroffen, met zooveel kracht, dat hij dadelijk het bewustzijn verloor.

Tot dusverre is er nog geen spoor van den vluchteling gevonden, ofschoon de politie met koortsachtigen ijver haar onderzoekingen is begonnen.

Wij zullen onze lezers zoo spoedig mogelijk nadere bijzonderheden omtrent dit geval mededeelen."

Raffles had met een ironischen trek op het gelaat toegeluisterd en zeide nu:

— Bowman heeft heel discreet nagelaten mijn naam te noemen! En daar ben ik half blij om — ik zou het vreeselijk hebben gevonden te worden betrokken in de grootste ezelachtigheid, welke de Londensche politie tot dusverre te boeken heeft.

De volgende aflevering (No. 288) bevat:

HET EINDE VAN PROFESSOR NICHOLSON.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

22¹/₂ cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld,
in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco

